سلسلۂ تصوف نمبر ۹۹

ترجمہ منظوم بزبان پنجابی

مثنوی شریف

حضرت بوعلی شاہ قلندر رحمۃ اللہ علیہ

مترجمہ

حضرت مخدومی مولنا مولوی محمدؐ شاہ الدین صاحب
قادری سروردی سلمہ ربہ

حسب فرمائش

ملک فضل الدین ملک چنن الدین ملک تاج الدین ککے زئی تاجران کتب قومی

کوچہ ککے زئیاں منزل نقشبندیہ بازار کشمیری

لاہور

نول کشور سٹیم پریس لمیٹڈ لاہور میں منیجر کے اہتمام سے چھپی

باراول ـ ـ ـ ـ ـ ـ ـ ـ جلد ـ ـ ـ ـ ـ ـ چار آنے ۴ر

مثنوی مراد العاشقین

یہ عجیب غریب مثنوی تصنیف لطیف جناب مشیخت دستگاہ حقائق و معارف آگاہ حضرت سید مراد شاہ صاحب مرحوم ہاشمی قریشی ساکن کوٹلی پیراں ضلع سیالکوٹ میں سے ہے مثنوی کیا ہے آتش کا پرکالہ ہے جو دلسوزی اور عشق بازی مولیٰ کا زینہ ہے۔ ایسی مؤثر کتاب ہے کہ پڑھنے کے ساتھ ہی روحانی برکات مودار ہو جاتے ہیں مصنف علیہ الرحمۃ نے اس مثنوی میں عشق حقیقی کی پیدائش پر ایسی دلچسپ بحث کی ہے کہ اس کے پڑھتے پڑھتے وجد طاری ہو جاتا ہے عاشقان ذات باری تعالیٰ اس مثنوی کو ضرور خرید کر پڑھیں اور ہمارے اس لکھنے کی تصدیق فرماویں۔ طالبان مولےٰ کی تو یہ مثنوی جان ہے۔ اس میں ایسی ایسی مؤثر مناجاتیں بھی درج ہیں جو مصنف نے نہایت خضوع و خشوع سے لکھی جو صبح کے پڑھنے کے لائق ہیں۔ ہر مسلمان کو ان کا ورد کرنا ضروری ہے۔ قیمت ۶/

مثنوی تحفۃ العاشقین

مع

تحفۃ العارفین

یہ دونو کتابیں سالک حق پرست مست بادۂ الست مقبول بارگاہ احد حضرت شاہ عبد الصمد قدس سرہٗ نقشبندی مجددی کی تصنیف لطیف میں سے ہے! اردو زبان میں سراپا رحمت اور برکت ہیں چنانچہ مشہور ہے کہ حضرت مصنف کو ان کتب کی تصنیف کے لئے خواب میں جناب سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سے ارشاد ہوا تھا۔ اور یہی وجہ ان کے مقبول عام اور فائدہ مند ہونے کی ہے۔ یہ دونوں کتابیں نہایت اعلےٰ درجہ کے کاغذ پر خوشخط چھاپی گئی ہیں۔ قیمت ۱۲/

دریائے حقیقت

یعنی پنجابی دوہڑے ہاشم شاہ۔ یہ کتاب آشنایان طریقت و واقفان رموز حقیقت شناوران دریائے توحید و عاشقان الٰہی کے لئے در و بیش بہا جواہرات کے ٹکڑے ہیں۔ قیمت ۲/

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

خطبہ کتاب

واہ قدرت جس صنعت اپنی ظاہر کر دکھلائی
ازل ابد تے دنیا عقبے جس نے شاخاں چھڈیاں
ہر ہر شاخ اتے بٹھلا کے پنکھی الفت والے
خواہش موافق اپنے گھر دل کوک پکارلاون
اے پر انہاں جان نہ دیوے لذت میویاں والی
تے جد ایس بوٹے دا مالی سیر کرن نوں آیا
شاخاں کلیاں پتر پھلیاں پھل گل جتنے پیارے
تے جہاندے تائیں کھادیاں تن من سڑ بل جاوے
تے جہاندے تائیں چکھدیاں عشرت لٹے پوری
سارے ئے ازنیاز اُس دے نوں دکھیدیاں فرمایا
تے جو پنکھی اپنے جھلوں ہین اُس نے بٹھلائے
آخر پتر ڈالی ڈالی قدم مبارک پا کے
تے اوہ راز سمجھاون کارن اک شہباز بنایا
بیج درخت محبّت والا عشقوں پا لیا بھائی
کئی ہزاراں اگّوں جنہاں ہر دل کلیاں کڈھیاں
کھا کھا میوے الفت والے ہو بیٹھے متوالے
کر کر ہمت منڈھ اُس دے دل ہارا ڈاری جاون
آخر آپو اپنی ڈالی مڑ دے ایسے چالی۔
پتر پتر ڈالی ڈالی آ کے پھیرا پایا +
دل نوں لٹ لیجاون والے مزے انہاندے سارے
تے جہاندے تائیں تکدیاں اصل اپنا بھل جاوے
تے جنہاں نوں نیڑے تکدیاں لاٹاں نکلن نوری
اس بوٹے تے مشکل کوئی پھیرا سکے پایا
مشکل میرے کول انہاں نوں مڑ کے آیا جائے
احمد نام رکھا کے دسیا راہ مڑ نیڑا آ کے
علیؑ ولی اسد اللہ جس دا ذاتی نام رکھایا

عدلؔ، صدقؔ تے حلمؔ، محبتؔ، دس گیا میوے چاہے
جڑا انہاں تائیں کھاوے خاص اُڈاری مارے

انہاں خوشبوئیاں تھیں اُگیا ایہ بوٹا نورانی
ایہ چارے بنیاد ایسے دی باقی سارے فانی

جس نے ایہ چارے پھل کھاوے بیری اہیں مڑیا
نہیں تے آپو اپنی ڈالی مرکھپ جاسی اڑیا

نوری پھل نبولی دو دو نویں شکر صبڑیاں کلیاں
پھل محبت دے منڈھ اُگیاں عشقی اندر پھلیاں

وچ باغ نہ جاسی جد تک خوشبو انہاں والی
کدیں ہتھ نہ آوے اُنہاں میویاں والی ڈالی

جس نے دو دو نویں کلیاں سنگھیاں نالے چٹ انہاں دے
اوسے نے اوہ میوے کھادے پا کے راز دلاں دے

تے جس نے اوہ چارے میوے دل دے وچ اُگائے
بیشک اوہ ہونگ اساڈے نت اُڈاریاں لائے

چھڈ دلا ایہ پندھ دُراڈا اس دا اوڑک ناہیں
کر کر شرح انہاں دی مڑسیں آخر کیتھوں تائیں

دہ ساقی اوہ بادہ جہڑا دل تے شاخ اُگاوے
تے شہباز وحیؔ نبیؐ دا راز اسرار سناوے

بلبل نام کہایا اس دا حضرت شرف قلندرؒ
تے جا پچھیا اس دے کولوں رستہ مثنوی اندر

وچ پنجابی میں ہن چھپیا شرح اوسے دی کرکے
تاں اوہ بلبل قدسی آوے قدم مبارک دھر کے

تے اوہ راز نیاز حضوری دسے میرے تائیں
شاہ اللہ دین غریب مسافر اٹک رہیا وچ راہیں

اطلاع

مثنوی بو علی شاہ قلندرؒ

مترجمہ بہ نظم پنجابی

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

مرحبا اے بلبل باغ کہن ‌‌ ‌ ‌ از گل رعنا بگو بارما سخن

آ آ اے باغ الستی بلبل سو واری بسم اللہ
اوس رنگیلے پھُل دیاں گلاں کر کجھ خیری سلا

مرحبا اے قاصد طیار ما ‌ ‌ ‌ میدہی ہر دم خبر از یار ما

اے چالاک انوکھے قاصد لکھ لکھ شابا تینوں
دم دم اندر دیویں خبراں یار میرے دیاں مینوں

مرحبا اے ہدہد فرخندہ فال ‌ ‌ ‌ مرحبا اے طوطئے شکر مقال

اے اوہ ہدہد فال مبارک سو سو وار مبارک
مٹھیاں گلاں والی طوطی رکھے رب نت بارک

در زماں ہفت آسماں اطے کنی ‌ ‌ ‌ مرکب حرص و ہوا را پے کنی

لحظے وچہ آسماناں اتے جاویں مار اڈاری
گھوڑے حرص ہوا دے تائیں ہاریں وچہ خواری

دم بدم روشن کنی در دل چراغ | ہر نفس از عشق سازی سینہ داغ

دَم دَم اندر دل دے بالیں نوری دیوا ذاتی
سینے اندر عشق اپنے دی بالیں نت چواتی

از تو روشن گشت فانوسِ تنم | از تو حاصل شد مرا وصلِ صنم

حُجرہ تن میرے دا ہویا تیتھوں روشن آ کے
وصل سجن دا حاصل کیتا تیرے کولوں جا کے

مرحبا اے رہنمائے راہِ دیں | از تو روشن شد مرا چشمِ یقیں

اے مرشد اے ہادی تیتھوں لکھ لکھ وار گھماواں
نوری دل تُدھ بخشیا مینوں سے وارے جاواں

یافت قالب طینتِ پاکی زتو | شد پریشاں آدمِ خاکی زتو

ایہہ تن میرا تیرے کولوں اندر نور سمایا +
ہو حیران اس تن خاکی نے اپنا آپ ونجایا

مرحبا اے فیض بخش کائنات | یافت ترکیب از وجودِ تو حیات

سَو سَو واری صدقے اوہ نوری خلقت پالن ہارے
ہے ایہہ تیری کُل حیاتی اندر عالم سارے

غرق بودے در محیطِ ذاتِ پاک | از تو روشن شد مرا ایں تیرہ خاک

ن [illegible]

بحر حقیقت اندر آہی تیری ذات سمائی
ایس سیاہ مٹی وچہ کیکر آ کے چمک دکھائی

اے کہ بودی در حریمِ لامکاں | چوں جدا گشتی بگو راز نہاں

اندر لامکان ہمیشہ تیرا سی بٹھلاوا
دس ذرا کیوں ایتھے اپنا آن کیتا دکھلاوا

پاک بودی در حریم کبریا — از چہ پیدا شد ترا حرص و ہوا

بے نیازی اندر تیری ذات مقدس آہی
حرص ہوا نے کیکر ایتھے جھاتی آ کے پائی

خوش خرامیدی تو از کتم عدم — خوش نہادی بر سر ہستی قدم

جنگل نیستی اندر آپے سا ہیں لٹک چلیندا
واہ واہ ہستی اندر آیوں ٹھم ٹھم قدم دھریندا

گاہ در دوزخ روی سازی مقام — گاہ در جنت کنی انجا خوش خرام

کدیں اندر دوزخ اپنا جا مقام بناویں
کدیں وچہ بہشتاں جا کے ناز نیاز دکھاویں

گہ کنی جلوہ در اقلیم وفا — گہ روی در عالم ملک بقا

کدیں اندر ملک فنا دے دسّیں جلوہ ذاتی
کدیں ملک فنا وچہ وڑ کے ماریں چمک صفاتی

جانِ من با من بگو اسرارِ خویش — چشم دل روشن کن از دیدارِ خویش

اے اوہ جان پیاری مجھ نے دس اسرار نہانی
کر مجھ روشن دل میرے نوں دکھ شکل نورانی

آفریدہ حق ترا از جنس و جان — از تو افتاد است شور اندر جہان

ذات اپنی تھیں نور تیرے دا جلوہ رب اوپایا
ایتھے اوتھے دو جگ اندر تو ہیں شور مچایا

باز گو با ما سخن اے اہل راز — از حقیقت غلغل افگن در مجاز

اے اوہ راز نیازاں والے مڑ مجھ بول پیارے
کر مجھ راز پوشیدہ ظاہر شور پوے جگ سارے

خاک افشاں بر سرِ نفسِ لعیں | چشمِ دل روشن کن از نورِ یقیں

نفس کمینے دے سر اُتے مُٹھ مٹی دی پا کے
نور یقینوں دل دے دیدے کر ہُن روشن آ کے

ہم چو آئینہ نما عکسِ نگار | مے نماید جلوۂ رخسارِ یار

شیشے وانگر دسیں آ کے اوہ سوہنا چمکارا
تاں اُس نوری مکھڑے والا عکس پویگا سارا

صاف کن آئینہ دل از غبار | آتشے زن در دلِ ایں بیقرار

وہم خیالوں دل دا شیشہ کر کے صاف پیارے
بال دلے وچ اگ عشقے دی جھڑی پچلے سارے

رہنما اے ہادئے راہِ ہدا | زانکہ ہستی در حقیقت رہنما

اے مرشد لے راہبر میرے لے اسرار الٰہی
ملکِ حقیقت اندر پائی تیری راہ نمائی +

گر نگردی طالباں را دستگیر | طالباں ہرگز نگیرند دست پیر

طالباں دے ہتھ پھڑنیوالا جے نہ ہوندوں سائیاں
پھڑدے ہتھ مُرید نہ تیرا کدئیں نال صفائیاں

از تو روشن کوکبِ ایمانِ من | پردہ بردار از رُخِ جانِ من

تیتھوں نور ایمان میرے دا چمکیا آن ستارا
چک برقع دس مکھڑا نوری نہ ہو ایڈ نیارا

در سخن شد عندلیبِ بانوا | گفت بشنو تا بگویم رازہا

آئی گل کتھ اندر بلبل سُن سُن میرا جھیڑا
آکھن لگی آ سُن دساں راز اپنا ئیں. جھیڑا

آفریدہ حق ترا از نورِ ذات ۔۔ تا شناسد ذات او را از صفات

ذاتوں ظاہر کیتا رب نے تینوں وچہ صفاتی
تاں صفاتوں ذات مقدس جاوے خوب پچھاتی

بودہ ام در باغ وحدت بے نشاں ۔۔ چوں بکثرت آمدم گشتم عیاں

وحدت دے باغیچے اندر میں ساں اِک اکلا
جد وچہ کثرت آیا ہویا ہر دل ظاہر اللہ

ہیچ میدانی پس ایں پردہ کیست ۔۔ نغمۂ چنگ و رباب و عود چیست

ہے معلوم اس پردے اندر کی کجھ چھپیا بھیدا
کئی ہزاراں ساز سروداں نال سدا جو وجدا

دید حسنِ خویش با چشمِ شہود ۔۔ خود تجلّی کرد در مُلکِ وجود

ڈٹھا آ کے حُسن اپنے نوں ظاہر اندر آ کے
اپنا آپ چھپایا اُس وچہ نوری کھیڈ مچا کے

امرِ ربّم رُوح کردہ نامِ ما ۔۔ کرد پُر ساقئ وحدت جامِ ما

اَمرِ ربّی ناں میرے تائیں رُوح آکھن کُل اَڑیا
ساقی دریا وحدت وچّوں پیالہ میرا بھریا

عشق بازی میکنم با او مدام ۔۔ یافت آدم از طفیلِ عشق کام

کم میرا ہے نال سجن دے پینا بادہ نوری +
عشقے اندر آدم پائی وچہ درگاہ منظوری +

تافت بر ہر ذرّہ خورشید کمال ۔۔ گشت پیدا از جمالِ ذوالجلال

خاص جلال جمالیت تھیں ظاہر ہو کے آیا
سُورج وانگ کمالیّت دا ذرّے تاج او پایا

آنکہ او از قہرِ حق گشتہ پلید	ہمچو شیطاں روئے بہبودی ندید

قہر الٰہی وچّوں آ کے پیدا ہویا جہڑا
وانگ شیطان نہ بدھا اُس نے نیکی دا سر سہرا

ہر کہ او شد آفریدہ از جمال	باز یابد راہ در بزمِ وصال

پاک جمال الٰہی وچّوں جس پیدائش پائی
مجلس نور الٰہی مُڑ کے اوسے دے ہتھ آئی

آنچہ در روزِ ازل رفتہ قلم	محو نگردد بعد ازاں حرفِ رقم

قلم الٰہی روز ازل دے جو کجھ لِکھ بنایا
کدئیں محو نہ ہوسی ایہا حکم حضوروں آیا

زہد تقویٰ چیست اے مردِ فقیر	لاطمع بودن ز سلطان و امیر

کی ہے زہد ریاضت تقوے اے اوہ مرد الٰہی
شاہ امیروں چُک دلینوں کرنی بے پرواہی

بہرِ آب و ناں نہ گردی دربدر	آب روئے خود نریزی بہرِ زر

روٹی پانی کارن در در منگتیاں وانگ نہ پھرنا
چاندی سونے کارن اپنی عزّت خوار نہ کرنا

ترکِ سازی صحبتِ اہلِ دوَل	گوشہ گیری تا نیفتی در خلل

دنیا داراں لوکاں کولوں بیٹھیں وانداہو کے
دولتمنداں دی چھڈ صحبت ہتھ اُٹھائیں دھو کے

بر درِ سلطاں مرو روئش مبیں	گنجِ قاروں گر دہد سوئش مبیں

نہ ویکھیں منہ شاہنشاہ دا بُوہے اُس دے جا کے
جے اوہ گنج قارونی دیوے جاویں نہ بھر ملکے

گر بفاقہ جاں برآید از قفس | چوں مگس دستت مزن بر ان کس

جیکر نکلے جان وجود وں فاقے ہتھوں تیری
دوجے بوہے پائیں ناہیں مکھّی وانگوں پھیری

تلخ بہ جلاب شیریں را مچش | ایش دوناں بہر نانِ خواری مکش

چنگی ہے ایہ کوڑی لذّت مٹھا ڈھونڈیں ناہیں
سفلیاں وانگن خوار نہ ہوویں روٹی کارن سائیں

بر سرِ خوان قناعت دست زن | گر نباشد دست در فرماں شکن

بیٹھ دلا ہُن واندا ہو کے اوپر دستر خوان صبر دے
کر سکّیں جے صبر نہ اڑیا رسّے توڑ اُمر دے

باش در کنج قناعت سر نگوں | پا منہ از گوشۂ عزلت بروں

گوشے صبر شکر دے اندر بیٹھیں اوندھی پا کے
باہر قدم نہ رکھّیں ہرگز غیراں تے بھرما کے

پشت پا زن تخت کیکاؤس را | سر بدہ از کف مدہ ناموس را

تخت کاؤس آتّے پاٹّی جے تو دائن پھڑیا
سر جاوے پر دیویں ناہیں ہتھوں عزّت اُڑیا

گر بدست آید ترا گنج نقود | ورنہ داری ہمّتِ عالی چہ سود

نقد خزانہ جے ہتھ آوے کدیں تیرے تائیں
کی حاصل جے دل تیرے وچ حُبّ الٰہی ناہیں

الحذر از حُبّ دُنیا الحذر | بہرِ نان و زر مخور خونِ جگر

دُنیا دی محبّت کولوں توبہ توبہ مردا
نہ کھا سونے چاندی کارن ہرگز خون جگر دا

ممسکاں ہرگز نہ بینند بہی — زانکہ جیبِ ہمتش دارند تہی

دُنیا دار کدی نہ ہوندے جگ دے وچہ آسُودہ
دل اُنہاں دا خالی رہندا فکراں وِچہ بیہُودہ

آبرو بریزند بہرِ سیم و زر — ممسکاں را ہمتش گاؤ خر شمر

چاندی سونے کارن اپنا ننگ ناموس ونجاون
اہل دلاں نوں کھوتیاں گائیاں وانگوں نظری آون

مرد کم ہمت حقیر است در نظر — خوار باشد گر بود با صد ہُنر

بھاویں لکھ ہُنر دا مالک ہووے مرد کمینہ
خوار حیران رہیگا بھاویں رکھے کول دفینہ

خلق گردد رام او با دلبری — سرفراز د بر سپہرِ چنبری

گِرد بگرد دے پھرے جے اُس دے بھاویں کُل لوکائی
اُچّا ہو ہو آسماناں تھیں بھاویں دِسّے بھائی

ہر کہ عالی ہمت است و با سخا — عفو گرداند گناہانش خدا

سخی بہادر مالک دل دا ہووے جہڑا کہڑا
بخشے رب گناہ کُل اُس دے بخشش دا پا پھیرا

زہد و تقویٰ چیست اے مردِ فقیر — لاطمع بودن ز سلطان و امیر

کی ہے زہد ریاضت تقویٰ اے مرد سیانے
شاہاں اتے امیراں کولوں رہنا وکھ ٹکانے

زہد و تقویٰ نیست ایں کز بہرِ خلق — صوفی باشی و پوشی کہنہ دلق

نہیں ایہ زہد ریاضت جو توں خلقت کارن بھائی
پا کے گودڑی بن کے صوفی لُٹ دا پھریں لوکائی

شانہ و مسواک تسبیح و ریا — جُبّہ و دستار و قلب بے صفا

گنگھی تے مسواک تے تسبیح جُبّہ ہور عمامہ
تے دل تیرا نال ریا دے کُل فریبی جامہ

پیش و پس گرد دمُریدِ ناخلف — چوں خرِ ابلہ پئے آب و علف

ہور مرید نالائق پھردے اَگّے پِچھّے تیرے
پانی دانے کارن جیویں کھوتا پاوے پھیرے

چوں بہ بینی چند کس بیہودہ گرد — خویش را گوئی منم مردانہ مرد

جد بیہودہ احمق بندے آون نظری تیری +
بن بن کامل مرد اُنہاں نوں دسّیں فقر فقیری

دام اندازی برائے مرد و زن — خویش را گوئی منم شیخ زمن

رنّاں مرداں تائیں اندر جال فریب لیاویں
بَن بَن پیر تے شیخ مشائخ اپنا آپ دکھاویں

وعظ گوئی خود نیاری در عمل — چشم پوشی ہمچو شیطانِ دغل

کریں نصیحت لے پر آپے عمل نہ رکھیں کوئی
وانگ شیطان مکّار فریبی تیری عادت ہوئی

مکر و تلبیس و ریا کارت بود — ہر نفس شیطاں ترا یارت بود

مکر فریب ریا تے دھوکھا ایہ تدھ کم او پائے
تیرے ویکھن کارن شیطاں دَم دَم پھیرا پائے

چوں شوی استادہ از بہرِ نماز — دل بود در گاؤ خر لے حیلہ ساز

جدوں کھلوویں وچہ نمازیں ہتھ ریا دے بنھ کے
دل تیرا وچہ کھوتیاں گائیاں جاوے رَبّ نوں چھڈ کے

آں نمازے تو شود آخر تباہ | فکر باطل ہا کند رویت سیاہ

آخر کار نماز اوہ تیری ضائع ہووے بھائی
تے اوہ باطل فکر دلیلاں منہ تے ملن سیاہی

چوں ترا ایمانت فتد آخر فتور | ہاں چرا خوانی نماز بیحضور

آخر جد ایمان ونجاویں دونا گھاٹا پاکے
کیوں پھر جیہی نماز گذاریں ضائع وقت ونجا کے

بر مصلے چوں نشینی قبلہ رو | چشم پوشی دل بود جائے گرد

پا مصلا منہ ول قبلے جد توں بیٹھیں اڑیا +
میٹیں اکھیاں پر دل ہوندا تھائیں تھائیں مڑیا

خادماں گویند ایں شیخ زماں | چشم پوشیدست از خلق جہاں

آکھن اس ویلے سب خادم ہین ایہ وڈے کامل
دو جگ کولوں میٹ اکھیاں نوں ہوئے رب دے شامل

شیخ را لاہوت باشد منزلش + | شد فنا ذات بقا شد حاصلش +

وچ لاہوت مقام انہاں دا منزل دور دوراڈی
ہو کے فانی باقی باللہ ہوئی ذات انہاندی

ایں خوشامد گوئے چندیں ابلہاں | رہ زناں اندرہ زناں اندرہ زناں

جیہے خوشامدی احمق تیری رہندے وچ حضوری
دھاڑوی راہ رسولی پورے انہاں کولوں دوری

از ستائش خویشتن را گم مکن | عیب خود بیں عیب مردم مکن

مر کر صفتاں اپنے تائیں نا کر ضائع پیارے
تک توں عیب اپنے تے نہ گن عیب لوکائی سارے

اے گرفتار آمدی در بندِ نفس | نفس کافر را بکش بشکن قفس

نفس کمینے دی پھائی وچہ توں خود پھسیا ہویا
مار اس نفس کمینے تائیں کر کر کے اُدھ مویا

تا کنی پرواز سُوئے اصلِ خویش | جا کنی در آشیانِ وصلِ خویش

تاں توں اصلی ذات اپنی ول مار اُڈاری جاویں
وچہ مقام وصال پورا نے آہلنا جا کے پاویں

چند باشی از مکانِ خود جُدا | چند گردی در بدر اے بے حیا

کدتک ذات مکان اپنے تھیں رہسیں دُور دوراڈا
دردر کدتک دھکے کھاسیں ہو کے موٹا ڈاہڈا

خود بدہ انصاف اے اہلِ دغل | دل پرست از مکر مصحف در بغل

کر انصاف اپنا توں آپے اے اوہ مردِ مکّاری
کچھّے وچہ قرآن تے دل وچہ مکر اندی کھلواڑی

یا تو ہمراز است شیطاں دم بدم | کے شوی در راہ حق ثابت قدم

تیرے نال شیطان ہمیشہ رہندا اہم پیالہ
کیونکر وچہ طریقت چلسیں اُلٹا تیرا چالا

حُبِّ دنیا رشتۂ زنّار تُست | سدرۂ ریشِ ذقن دستارِ تُست

دنیا دی محبّت والا توں جنہوں گل وچہ پایا
لمبی داہڑی تے پگ جتّی تیرا راہ بھُلایا

دل نشد ہرگز خلاص از حرص و آز | کہ نکردی از حضورِ دل نماز

کدی خلاصی دل تیرے نوں حرص ہوا نہ دیتی۔
تے توں نال حضور دلے دے کدی نماز نہ کیتی

گہ نکردی سجدہ از روئے نیاز | تا شود در ہائے رحمت بر تو باز

عاجز ہو کے دل تھیں کدائیں سجدہ ڈھ نہ کیتا
تا دروازہ رحمت کھُلّے تیرے اُتّے رہیتا

از تضنّع سر نسودی بر زمیں | کوری و بینا نہ شد چشم یقیں

عاجز ہو کے متھّا اپنا کد توں رگڑ گھسایا ✤
اَنّھی اَکھ یقین تیری نے نور کدی نہ پایا ✤

مے کنی طاعت تو از بہر ریا | گہ نکردی سجدہ از بہرِ خدا

نال ریا دے کریں عبادت اے دل کرہاں بارے
رب دے کارن کدی نہ کیتا سجدہ بیٹھ کنارے

تا بداند خلق مردِ اولیاست | متقی پرہیزگار و پارساست

تا جے خلقت جانے ہے ایہ کامل مرد حضوری
ایہ پرہیز کاری وچہ پُورا ظاہر باطن نوری

صوفیم گوئی نداری سینہ صاف | از کراہت ہائے خود شیخا ملاف

صُوفی نام رکھاویں اے پر سینہ صاف نہ تیرا
شیخا چھڈ ایہ جھوٹیاں لافاں نہ کر ایڈ بکھیڑا ✤

نفس کافر کیش داری در کمیں | بہر شہرت مے نشینی اربعیں

کافر نفس امّارہ رکھیں اندر گھات چھپا کے
کارن مشہوری دے بیٹھیں نال اُسدے دل لا کے

میکشائی دست از بہرِ دُعا | مزد خواہی از عباداتِ ریا

ہتھ اُٹھا دُعائیں منگیں اَگے ذات الٰہی
بدلا مکر فریب ریا دا منگیں اے گمراہی

میکنی از مکر عالم را مطیع — میدہی تسکین منم فرد شفیع

دھوکھے نال لوکائی تائیں طالب نِت بناویں
کراں شفاعت روز قیامت اُنہاں نوں فرماویں

شیخ میگوئی و تسبیحے بدست — صد بُتے داری نہاں اے بت پرست

پھڑ کے تسبیح ہتھ وچہ دسّیں پیری اپنی جا کے
سو بُت اندر دل تیرے دے ویکھ ذرا ئن چا کے

یک دلے داری و صد آزو ہست — چاک دل از دست تو صد جا رفو ہست

دل اِکّا تے لکھّاں تاہنگاں اُس دے اندر بھریاں
سو ٹکڑا توں دل دا اِیتا ٹاکیاں اُتّے مڑھیاں

اے رُخت از کبر و بغض آراستہ — از نفاق و از حسد پیراستہ

بغض فساد ہنکاروں اپنا مُکھڑا توں چلکایا
بخل نفاق غنادوں اُس دا اندر باہر سجایا

اے بجہل آراستہ زشت و پلید — خویش را گوئی منم چوں بایزید

جہل پلید زبُونی خوآں نال سجاوٹ کڈھے
آکھیں مَیں ہاں شیخ پورانا بایزیدوں ودھے

از تکبر میکنی ہر سو نظر — خویش را گوئی کہ ہستم با خبر

ہر ول نال غرور تکبّر رکھیں نظر چوکھائی
آکھیں مینوں کُلّی خبراں ظاہر باطن بھائی

بُت پرستی میکنی ہم بُت گری — شد دلت رشکِ بتانِ آزری

بُت بناویں تے بُت پُوجیں ایہ تیرا نِت چالا
آذر دے بتاں تھیں ودھیا تیرے دل دا حالا

بُت شکن برہم بزن بُت خانہ را
چون خلیل اللہ بنا کُن خانہ را

توڑ بتاں نوں ڈھا بُت خانہ اے محبُوب الٰہی
وانگ خلیل اللہ دے دل دی رکھ ہمیش صفائی

چند مغروری تو بر اصل و نسب
از تکبر دور باش اے بے ادب

جڑھ بُنیاد اپنی تے کد تک فخر گمان دکھاسیں
چھڈ تکبر رولا رالا تا مولے ول جاسیں

پیر گشتی صد ہوس داری بدل
جاہلی چون خر فرو مانی بگل +

گذری عمر پیاری تے توں سو سو حرص جمائی
جاہل ہیں جوں کھوتا چکڑ پھسیا رہسیں بھائی

آرزو ہائے تو ہرگز کم نہ شد
قامتِ حرص و ہوایت خم نہ شد

تاہنگاں تیریاں گھٹ نہ ہویاں خبر نہیں تدھ تائیں
قامت حرص ہوا دا تیرا ذرّہ بھی لفیا ناہیں +

دل چو آلودہ است از حرص و ہوا
کے شود مکشوف اسرار خدا

دل تیرا جد لبڑیا ہویا حرص ہواؤں سارا
کیکر راز الٰہی کھُلّے تیرے تائیں یارا

صد تمنّا در دل است اے بوالفضول
کے کند نورِ خدا در دل نزول

لکھّاں خواہشاں دل وچہ بھریاں اے جاہل ای گندے
کیکر نور الٰہی آوے دل تیرے تے بندے

دین و دُنیا ہر دو کے آید بدست
ایں فضولیہا مکن اے خود پرست

دنیا دین کدے نہ آون ہتھ تیرے وچہ بھائی +
ایڈ فضولیاں نہ کر بندے کر کر کے گمراہی +

بر تو قسمت می رسد اے بے خبر | پس چرا قانع نۂ بر خشک و تر

قسمت تیری تیرے تائیں آپے ہی ملجاوے
سکی گلی روٹی تے کیوں صبر نہ تینوں آوے

حرص تو دلق قناعت پارہ کرد | نفس امارہ ترا آوارہ کرد

حرص تیری نے صبر تیرے دا کرتہ پاڑ ونجایا
نفس امارہ تیرے تائیں خوار حیران بنایا

ہست دنیا پیر زال پر فریب | میکند پیر و جوان را بے شکیب

دنیا ہے مکار فریبی دھوکے باز پورانی ہے
ہر اک نوں وچہ بے صبری دے سٹے پا ویرانی

عارفاں دادند او را صد طلاق | ہر کہ عاشق شد بر او گشت عاق

سو طلاق دتی اُس تائیں اکثر عارف لوکاں
ہر اک عاشق تھیں اُس رکھیاں دُور دوراڈیا جھوکاں

ایں سخن در گوش داری ای جواں | مولوی گفت ز روئے امتحاں

آکھن گل اساڈی نیڑے ہو کے برخوردارا
مولوی رومی نے فرمایا مثنوی اندر یارا

ہم خدا خواہی و ہم دنیائے دوں | ایں خیال است محال است جنوں

نالے رب تے نالے دنیا ایہ گل بن دی ناہیں
وہم خیال محال ایہ تیرا کس دسیا تدھ تائیں

بہر دیں دل کند از دنیا علیؓ | آں علیؓ والئے ملک نبیؐ

دنیا دی جڑھ پٹ وگائی کارن دین علیؓ نے
مشکل تام کتنا ہے جس دا والی ملک نبیؐ نے

آں وصئ مصطفےٰ شیرِ خدا	آں علیؑ زوجِ بتول پارسا

خاص وصی نبیؐ صاحب دا غالب شیر الٰہی
خاوند پاک بتول مبارک خالص نور الٰہی +

زالِ دُنیا را چناں زد پشت پا	تا نیاید در نکاح اولیا

دُنیا نوں اُس پِچھیاں کرکے مُنہ دے پرنے سُٹیا
ہوئی حرام ولیاں اُتے ایسا گل اُس گُھٹیا +

بہرِ دُنیا آں یزیدِ ناخلف	دین خود کردہ برائے او تلف

تے یزید پلید حرامی دُنیا کارن بھائی
دین ایمان یقین اپنے دی جڑھ بنیاد اُڈائی

زالِ دُنیا چوں در آمد در نکاح	کرد بر خود خونِ آں سیّد مباح

وچہ نکاح یزید لیاندی جس دم دُنیا آکے
کِیتا خُون مُباح سیّد دا گھر وچہ حکم چلاکے

داد بازی ہمچو کس را پیر زال	کرد او را در دو عالم پائمال

جس کس تائیں اس دُنیا نے بازی دتی جانی
وڈھ جڑاں تِھیں کیتا اُس نوں ایتھے اوتھے فانی

چوں خوری پس خوردۂ خوانِ یزید	تلخ گرداں کام از نانِ یزید

اوس یزید حرامی دا جے جوٹھا مُنہ وچہ پاسیں
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں اپنا آپ نجاسیں

گر برافتد پردہ از روئے مجاز	نفرت گیری ز زالِ حیلہ ساز

شکل مجازی اُتوں پردہ جیکر لابھے ہووے
ویکھ فریب اس دے دل تیرا نس جاوے تے رووے

زشت روئے او چو آید در نظر ۔۔۔ از خدا خواہی اماں اے بے خبر

بھیڑا منہ اس دا جد تیری نظر کے اندر آوے
منگ پناہ خدا تھیں او نویں دل تیرا نس جاوے

آتشے از دو چوں گلشن بود ۔۔۔ در حقیقت بس سر گلخن بود

وانگر پھل گلاں دے دوروں دیوے اگ دکھائی
اے پر وچہ حقیقت پئی بلدی ہوندی بھائی

نخوت آرد مر ترا مال و منال ۔۔۔ گر نداری از تہی دستی ملال

مال اسباب دلے وچہ تیرے شان گمان دھاسی
تنگی اندر رووین ناہیں کجھ جے ہتھ نہ آسی

نیست رحمے در دل اہل دول ۔۔۔ شیوہ اہل دول باشد دغل

دولت منداں دے دل اندر مہر نہ ہوندی بھورا
طور طریقہ دولت منداں مکر فریب نہوڑا

اہل دنیا بہر سیم و مال و زر ۔۔۔ گر بدست آید خورد خون جگر

جوں جوں چاندی سونا دنیا داراں نوں ہتھ آوے
ہور ودھیری کارن ہر اک خون جگر دا کھاوے

آں شنیدی کز برائے عز و جاہ ۔۔۔ بے گنہ کردند یوسف را بچاہ

سنیا ہے توں عزت کارن باجھ گناہوں پھڑ کے
یوسف تائیں کھوہ وچہ پایا سر پیراں تک کڑکے

از حسد بے رحمئ اخواں ببیں ۔۔۔ حال زار یوسف کنعاں ببیں

دیکھ بھراواں دی بے رحمی یوسف دا دکھ کیتا
مار اڈایا خاک رلایا خون اس دے توں پیتا

بر سرت باشد ترا گر تاج و زر ... کس نیاید از تکبر در نظر

جیکر تیرے سر تے ہوسی کلاّ موتیاں جڑیا
اپنے باہجھ نہ نظری آوے کوئی تینوں اڑیا

بلکہ رو تابی چو نمرود از خدا ... گم کنی خود را نترسی از خدا

جوں نمرود خدا تھیں سگواں دل اپنا پرتا دیں
اپنا آپ ونجاویں تے نہ خوف خدا تھیں کھاویں

حرص افزوں مے شود از مال و زر ... قطع گردد حب فرزند و پدر

مال اسبابوں دل وچ اندر رہوندی حرص زیادہ
بھل جاندے اولاد تے ماپے رہندا ہور تگادہ

بادشاہاں را بہ بیں کز بہر مال ... خون اخوان پدر دانند حلال

ویکھ زمانے دے شاہاں نوں کارن مال جہاناں
پیو بھراواں سکیاں تائیں مارن نال تراناں

ہیچ جا دیدی گدائے بے نوا ... رو بگرداند چو فرعون از خدا

کدی غریب فقیر مسافر ڈٹھا ہے توں کوئی
جیوں فرعون خدا تھیں اس نوں نفرت کدیں ہوئی

دولت آرد کبر را بیدیں کند ... نفس کافر کفر را تلقیں کند

مال اسباب غرور لیاوے تے بیدین بناوے
نفس کمینے تائیں آکے سو سو کفر سکھاوے

دوستان حق کہ بیزار اند ازو ... چیست حکمت ہیچ میدانی درو

رہن بیزار ہمیشہ اس تھیں رب دے پیارے جہڑے
اس وچہ کی حکمت ہے دساں ہو کے نیڑے تیرے

حُبِّ دُنیا چوں کند بر دل نگاہ | دل چو خارا گردد شش سخت و سیاہ

الفت دنیا دی جد دل تے آ کے بھیڑ پاوے
کالا تے کرلا ٹھا جیوڑا پتھر وانگ ہو جاوے

کور گردد روشنِ چشمِ یقیں | بستہ گردد بعد ازاں درہائے دیں

دیدے صدق یقین دلے دے بند اوویں ہو جاون
بوہے دین ایمان دلے دے نظری ناہیں آون

بہر طاعت لقمہ باید حلال | تا نیفزاید ترا رنج و ملال

بندگی کارن وجہ حلالوں چاہئے لقمہ نوری
دکھ مصیبت وَ دھسن ناہیں اندر راہ حضوری

لقمۂ شبہہ چو افتد در شکم | قوّتِ او بسکند ہر رشتہ کم

اندر شکم پوے جس ویلے شبہ ریا دا بھورا
نوری طاقت رہے نہ کوئی بھاویں ہووے تھوڑا

چوں بخواہی لقمہ لئے نادانِ آز | نفس گرداند دہانِ حرص آز

لقمہ حرص ہوا دا منگیں جس ویلے توں مردا
نفس لعین اوتویں منہ اپنا اڈ اڈ کھلا کردا

بر تو یابد دست گر ایں حیلہ ساز | دست بہر ظلم گرداند دراز

اے زاہد جے تیرے اُتے اپنا قابو پاسی
بیشک ظلم کماسی نالے تیری خاک اڈاسی

چشم شہوت چوں کشاید آں لعیں | کور گردد دیدۂ اہل یقیں

شہوت دی اکھ کھولیگا جداوہ مردود لوٹیرا
چشم یقین دلے دے اگے ہووے آن انھیرا

چوں تکبر مرترا رسوا کند	شہوت حرص ہوا پیدا کند

آ تکبر پیدا ہووے پاوے نت خواری
پنچھی حرص ہوا دا دل وچہ مارے آن اُڈاری

پس نیاید کار تو علم و عمل	اندر دل اُفتد در ایمانت خلل

تاں پھر علم عمل تے نیکی کم نہ آوے تیرے
خلل پوے ایمان تیرے وچہ اُٹھ سن ہور بکھیڑے

نفس کافر تا بود ہمراہ تو	آتش دوزخ بود جاں کاہِ تو

اوس ویلے ہمراہی تیرا ہوسی نفس لوٹیرا +
پھوک النبا اگ دوزخ دی ساڑے جیوڑا تیرا

گر تو مردی نفس کافر را بکش	ورنہ داری دسترس بنشیں خمش +

مار اس نفس کمینے تائیں جے توں مرد بہادر
بیٹھ ذرا چپ کر کے ناہیں جے اُس لُتّے قادر

گر نداری ہمت مردانِ دیں	چوں زناں رو در پس پردہ نشیں

وانگر اہل دلاں دے جیکر تیری ہمت ناہیں
رنّاں وانگر پردے اندر بیٹھ اندھیرے سائیں +

گر ز دستِ تو نیاید کار مرد	ہمچو حیزاں در پس پردہ مگرد

تیرے کولوں نہ ہو سکے کم سبھے اہل دلاں دا
ہیجڑیاں وانگر مرداں نچّھے ناپھر ہو کے ماندا

اے مخنّث نے تو مردی نے تو زن	نسل شیطاں راہ مرداں مزن

نہ توں مرد تے نہ توں عورت لے گھسری مردودا
شیطاں وانگر راہ لوکائی ماریں ہو بیہودا +

مرد باید تا نہد بر نفس پا	بگذرد از شہوت حرص و ہوا

مرد چاہیئے اس راہ اندر جو مارے نفس کمینہ
شہوت حرص ہوا تھیں رکھے خالی اپنا سینہ

دست ہمت را برافرازد بلند	نفس را چوں صید آرد در کمند

ہمت نال چالاکی کر کے مار اُڈاری جاوے
نفس کمینے دا گل گھٹ کے پھائی وچہ پھساوے

دست را کوتاہ سازد از ہوس	بشکند باچنگ ہمت ایں قفس

لالچ لوبھ ہنکاروں اپنا رکھے قدم پچھاہاں
ہمت نال تروڑ ایہ پنجرا مارے قدم اگاہاں

گر خوری یک لقمہ از وجہ حلال	نور تابد بر دل از بہر کمال

وجہ حلالوں اِک لقمہ جے تیرے ہتھ آوے
دل تیرا چمکارے مارے سُورج تھیں ودھ جاوے

گر شوی از لقمۂ شبہ نفیر	نفس را سازی بہ فضل حق اسیر

شُبہ ریا دے لقمیوں رکھیں جیکر قدم پچھیرے
نفس کمینہ فضل خدا تھیں ہووے تابع تیرے

دل شود روشن ز نور آئینہ وار	پرتو اندازد در آئینہ نگار

او نویں دل تیرا جیوں شیشہ نوری لاٹاں مارے
تے اُس اندر دلبر تیرا مارے گا چمکارے

چوں کشائی چشم اے اہل یقیں	ہر طرف تاباں جمالش بیں

کھولینگا جد اکھ محبت رنداں لوکاں وانگر
ہر دل نور سجن دا لبھسی مشرق مغرب تاکر

یار را بیں تو در ہر آئینہ | سوز و ساز و اوست در ہر سینہ

ہر شیشے وچ نور ماہی دا ویکھ ذرا من چا کے
ہر شے اندر سوز اوسے دا ڈٹھا میں آزما کے

ہر چہ آید در نظر از خیر و شر | جملہ ذاتِ حق بود اے بیخبر

مندا چنگا جو کجھ لبھے ہر وَل تیرے تائیں +
ذات خدا بن دل دے اندر ہور سماوے ناہیں

اوست در ارض و سما و لامکاں | اوست در ہر ذرہ پیدا و نہاں

اوہا وچہ زمین آسماناں لامکانی اوہا +
اوہا ہے ہر ذرے اندر ظاہر باطن اوہا

پاس دار انفاس اے اہل خرد | تا ترا ایں قافلہ منزل برد

رکھ حفاظت دم اپنے دی محبوبا میں واری +
تاں ایہ ٹولا نوری تینوں کھڑسی مار اُڈاری +

اوست پیدا و نہان و آشکار | جلوہ ہا کرد است در ہر شے نگار

اوّل آخر ظاہر باطن آپے ذات الٰہی
تھائیں تھائیں ہر شے اندر نور اوسے دا بھائی

ہوش در دم دار اے مردِ خدا | یک نفس یک دم مباش از حق جدا

رکھ ہمیشہ دم اپنے دی پوری خبر پیارے
وکھ نہ رہیں اک دم اس تھیں فضل ہوون گے سارے

نفی گرداں از دلِ خود ماسوا + | تا نگنجد در دلت غیر از خدا

کرنوں صاف اجیہا دل نوں غیر نہ نظری آوے
ذات خدا بن دل دے اندر تا نہ ہور سماوے

زنگِ دل از صیقلِ لا پاک کن | سینہ با تیغ محبت چاک کن

پھڑ تلوار فنا دی دل دا گل زنگار اُڈائیں +
نال مُحبت عشق الٰہی سینہ صاف بنائیں

اسم ذاتِ او چو بر دل نقش بست | سکّۂ ضرب محبت خوش نشست

جد اُس نام مُبارک ذاتی دل تے نقش جمایا
جانی ہُن اوہ حرف مُحبت پُورا ہو کے آیا

گشت چوں بر نقشِ دل نقشِ الٰہ | غیر نقشِ اللہ را اے دل مخواہ

تختی دل دی تے جد نقش ذاتی لکھیا گیا
اے دل اُس بن ہور نہ منگیں اصلی مطلب ایہا

چُوں شوی فانی تو از ذکرِ خدا | راہ یابی در حریمِ کبریا

نال عبادت ایس جہانوں جد توں ہوسیں فانی
وِچ دربار حضور مُعلّٰے بن سیں لامکانی

چوں بمانی با خدا یابی وصال | خویش را گم ساز اے صاحب کمال

جد وِچ ذات سماویں پاویں اے دل وصل الٰہی
گم کر اپنے تائیں اُس وِچ دُور ہووے گمراہی

ہر کہ شد در بحرِ عرفاں آشنا | ذرہ ذرہ قطرہ داند از خدا

جھڑا اوچہ دریا محبت تاری لاگے وڑیا
ذرہ ذرہ قطرہ جانے نور الٰہی اڑیا

آبِ دریا چوں زند موج دگر | در حقیقت آب باشد جلوہ گر

رنگ برنگی ٹھاٹھاں بھانویں دریا ہر ول مارے
اصلی پانی اوہا اِکو ہوں دا یار پیارے

نفس آب و چوں حباب است جسم تو
آب چوں گردی نماند جسم تو

پانی نفس تیرے وچہ جُثّہ بُلبُلہ آیا بن کے
بُلبُلہ جد بجھ جاسی ہوسی پانی پانی رل کے

چوں الف در لام میگردد نہاں
خویش را گم ساز تا گردد عیاں

وانگ الف دلے وچہ لام رلکے مُڑ کے نظر نہ آوے
اپنا آپ چھپا تاں تینوں سب ظاہر ہو جاوے

گشت واصل چوں بدریا آب جو
آب جو را باز از دریا مجو

پانی نہر جدوں جا رلیا وچہ دریا دے پانی
مُڑ کے پانی نہر نہ لبھے اے محبوب گمانی

تا توئی کے یار گردد یار جو
چوں نباشی یار باشد یار تو

جد تک اپنا آپ وکھاسیں یار نہ بنسی تیرا
جد آپے نہ ہوسیں بنسی تیرا یار ودھیرا

مولوی فرمودہ در نظم این بیاں
بر تو گردد روشن اسرار نہاں

ویکھ ذرا وچہ مثنوی جا کے مولوی نے فرمایا
سمجھا تاہاں میں جیکر تیری سمجھے وچہ نہ آیا

تو مباش اصلاً کمال این است و بس
تو درو گم شو وصال این است و بس

ہے کمالیت بس ایہا توں نہ ہوویں آپے
بس وصال ایہا ہے تینوں اپنا آپ نہ جاپے

بشنو از من گر تو ہستی ہوشیار
با تو گویم این سخن را گوش دار

سُن توں میرے کولوں جیکر ہیں توں دانا بینا
کن رکھیں تک میرے توں کھلسی تیرا سینا

ہر کہ پند ایں از من عاشق شنید | بیشک اندر محفل جاناں رسید

میں ناچیز عاشق دی جس نے گل دلے وچ پائی
بیشک اندر محفل دلبر جا بیٹھے گا بھائی

ہر کہ او از خویشتن بیزار گشت | بیشک آنکس محرم اسرار گشت

اپنے آپ کولوں جو ستیا اندر دنیا فانی
بیشک ظاہر ہووے اس تے کل اسرار نہانی

ہر کہ او سر باخت اندر کوئے او | بنگرد صد بار جاناں سوئے او

گلی سجن وچہ جس نے اپنے سر نوں کھیڈ ونجایا
سو سو واری دلبر اُس نوں سینے نال لگایا

یک نگاہے گر کند سویم نگار | جاں چہ باشد گر بود صد جاں نثار

اک نظر جے میں ول تکّے اوہ محبوب جہانی
کی اک جان جے ہوون لکھاں کرچھڈاں قربانی

عاشق و دیوانہ سر گشتہ ایم + | یار جویاں گرد ہر در گشتہ ایم +

زار خوار حیران تے عاشق ہاں میں اک دیوانہ
گلی گلی تے گھر گھر ڈھونڈاں اوہ دلبر مستانہ

ہر کہ بوئے بشنوم از بوئے او | مست رفتم بیخبر در کوئے او

جس ویلے خوشبو ماہی دی وچہ دماغے پاواں
ہو مستانہ بے خبری وچہ کوچے اُسدے جاواں

سُنبل از گیسوے وشد تاب دار | لالہ از رخسار او شد داغ دار

زُلف سجن تھیں سُنبل پایا واہ سوہنا چمکارا
لالے داغ دلے تے رکھیا ویکھ عجیب رُخسارا

صد زباں در وصفِ او سوسن کشید ‏ غنچہ با صد شوق پیراہن درید

سوسن نے وچہ صفت ماہی دے سو زبان ہلائی
کھا کھا خون جگر دا غنچے کڑتا پاڑیا بھائی

نرگسِ بیمار چشم از سر کشاد ‏ جام زرّیں بر کفِ سیمیں نہاد

نرگس نین دماغوں کھولے عشقے اندر آ کے
اوپر ہتھ روپہری رکھیا جام سنہری جا کے

نخلِ سرو از قامتِ زیبائے او ‏ سبز خرّم گشت سر تا پائے او

قد بلند سرو جد ڈٹھا خوشیاں اندر آیا
ہرا بھرا تے تازہ کڑتہ سبز پیراں تک پایا

بلبل و قمری بہ بستاں نوحہ گر ‏ ہر یکے با نطق و اقرار دگر

باغے اندر بلبل قمری آپس وچہ الاون
اک دوجے نوں حسن اوہدے دیاں گلاں پھول سناون

ہر طرف بر خاست از وے ہائے ہو ‏ ہر زباں دارند از وے گفتگو

ہر ول ہا ہا ہو ہو انہاں ایہا شور مچایا
مٹھیاں گلاں درداں بھریاں انہاں شغل بنایا

ایں شنیدم نغمۂ چنگ و رباب ‏ سینہ بریاں شد ز سوزِ دل کباب

جد ایہ نغمہ چنگ ربابوں سنیا درداں بھریا
سڑن دلے تھیں بھجکے سینہ کولے ہویا اڑیا

مطرب از شوق طرب چوں ساز کرد ‏ ایں ترانہ دار سوز آغاز کرد

جدوں گویئے سوز دلے تھیں ساز سرود بنایا
ایہ ترانہ ظالماں بھریا الفت نال سنایا

یار را مے بیں تو در ہر آئینہ | سوز و ساز اوست در ہر طنطنہ

ہر شیشے وچہ ہر اک پاسے ویکھ پیارے تائیں
سوز تے ساز اوسے دا وچیا ہر دل تھاؤں تھائیں

ہر چہ بینی در حقیقت جملہ اوست | شمع و گل پروانہ بلبل ہم از وست

اکّو ہے اوہ وچہ حقیقت جو کجھ تینوں لبھدا
کی بلبل کی پھل پروانہ نورا کو ہے سب دا

ہر چہ آید در نظر از جزو کل | بوم صحرا بلبل بستان و گل

نکّا وڈا جو کجھ تینوں نظری اندر آوے
جوہ اجاڑ تے باغ بہاراں پھل گلاں دے آوے

عارفاں را نقش چیز زیبا نچہ زشت | صورت ہر نیک و بد را خود نوشت

کی کوہجا کی سوہنا سوہنا عارفاں اکّو جاتا
ادنے اعلے چنگاں مندا اکو کجھ پچھاتا

مرغ و ماہی مار و مور و شیر ببر | چشمہ و باران و حیوان برق و ابر

کیڑے شیر تے پنچھی مچھیاں سپ سلونگے سارے
بدّل بجلی بارش چشمے ہور حیوان بچارے

سنگ خارا لعل کاں یاقوت و در | ظلمت شب تیرہ نور ماہ خور

لعل جواہر پتھر ہیرے کھانڈاں موتیاں بھریاں
سورج چن اندھیریاں راتاں نال ستاریاں جڑیاں

ہر چہ باشد آب و آتش باد و خاک | جملہ را مخلوق کرد از صنع پاک

آتش آب ہوا تے مٹی غرض سبھو کجھ سارا
پاک منزہ ذات مقدس اکا کجھ اکارا

قادرے کو آفریند از قطرہ آب ۔ نقش بستہ در صدا از جوش آب

واہ قادر جس اک پانی دے قطرے کولوں اٹر یا
ڈیکے جوش پانی نوں سپ وچہ نقش بنا کے دھریا

گوہر جان مطلع انوار اوست ۔ معدن جان مخزن اسرار اوست

ایہ موتی ہستی دا جھڑا نور اوسے دلبر دا
ایہ دل کھانڈا اسراراں دا الانور اوسے دے گھر دا

یار در تو پس چرا اے بیخبر ۔ یار در خود تو چہ گردی در بدر

کیوں توں ہیں بے خبرا جیہا کجھ ہوش نگانے
گھر وچہ یار تے ڈھونڈیں در در اینویں پیا دھگانے

اے گرفتار بہ بند نام و ننگ ۔ شیشہ ناموس اشکن بسنگ

لے قیدی جنجال عزت دے توں کیوں قید اٹھائی
لے پتھر بھن شیشہ عزت ہو آزاد خدائی

اوست پیدا در تو تو از خویش گم ۔ مرگ آید ناگہان گوید کہ قم

دلبر خاص دے وچہ تے توں جاتا اپنے تائیں
اچن چیت اٹھاوے تینوں مرنے پچھے سائیں

ناگہان برخیزی افتی در مغاک ۔ روز محشر منفعل خیزی ز خاک

اٹھ اچانک ڈگ پویں گا اندر غار پورانی
حشر دہاڑے ہو شرمندہ رویں وچہ حیرانی

تا کہ از گور ت بر آید این صدا ۔ حسرتا وا حسرتا وا حسرتا

اچن چیت قبر تھیں تینوں ایہ آوازہ آوے
سو افسوس افسوس خدایا دل تیرا کرلاوے

حیف باشد ہمچو نابینا روی — کور گر بر خیزی و رسوا شوی

سو افسوس جے انّھاں ہو کے ایتھوں گذر سدھاویں
حشر دہاڑے گُنگا بولا اُٹھ کے اوندھی پاویں +

اے خلیفہ زادہ پس نابکار — تابکے بیگانہ گردی شرم دار

اے خلیفے پیر صاحب دے کر کجھ عقل ٹکانے
کد تک رہیں بیگانہ ساتھوں شرم کریں اے سیانے

رحم کن بر جان خود اے بوالہوس — باز گرد و توبہ کن در ہر نفس

رحم کما کجھ جان اپنی تے اے شامت دے مارے
کر توبہ آ رب ول مُڑ کے دم دم وچ پیارے

باخدا ہر دم ہمے گوئی دروغ — از دروغ تو نافزاید فروغ

نال خدا دے جھوٹھے دعوے ایہ کی کم بنایا
دس بھلا اس جھوٹھوں کِترا توں مطلب بھر پایا

ہر زماں گوئی کہ من توبہ کنم — بیخ اغیار از دلِ خود بر کنم

ہر ویلے توں آکھیں ہُن میں توبہ کرساں پُوری
غیراں نوں کر صاف دلے توں بنساں یار حضوری

چوں شود فردا برِ پیرم کار — دل ز خارِ عشق او سازم فگار

بھلکے نویں سروں ہُن مُڑ کے دلبر تائیں منساں
عشقے اندر دل اپنے نوں لیراں لیراں کرساں

روئے دل شویم ز آبِ توبہ باز — با وضوئے خونِ دل سازم نماز

توبہ دے پانی تھیں دھوساں دل اپنے دے تائیں
پڑھاں نماز جگر دے خون وضو کے سائیں +

گوش نفسِ خویش را مالش دہم | از ہوا و ہستئے خود وا رہم

نفس اپنے دے کنّاں تائیں مَل مَل دیاں نصیحت
حرص ہوا ہستی نوں چھڈ کے ملساں راہ طریقت

عہد و پیماں شکنی چوں شب شود | دل پئے جویائے ایں مطلب شود

جد مُڑ رات پوے تے سارے عہد پیمان بُھلاویں
کارن انگلیاں خواہشاں اونویں دل اپنا بھرماویں

بگذرم از ہر چہ باشد کم و بیش | دل بشو از مکر باطل ہائے خویش

چھڈ دیاں ہُن گھاٹا وادھا جو ہووے سو ہووے
چھڈ دے مکر فریب اجیہے ایہ کم مشکل ہووے

ساقئے مہ روشراب لعل ناب | مطرب دلبر و آہنگ رباب

سوہنا ساقی پیارا نالے سُرخ شراب دو سالہ
نالے مُطرب نالے دلبر ہتھ دے وچہ پیالہ

شاہدِ خورشید روئے تند خوے | دلبر کے غارتگر ایں عشوہ جوے

ہور سوہنا محبوب لڈکڑا تُند مزاج نرالا
کر کر نخرے ناز دلے نوں لُٹ لیجاون والا

گر بدست آید در آغوشش کشی | شربتِ ہر تلخ شیریں را چشی

اونویں مِل جاویں توں اُسنوں سینے نال لگاویں
کوڑا مِٹھا شربت پی کے ننگ ناموس ونجاویں

گر شود موجود اسباب طرب | صرف بے باکی کنی اوقات شب

ہور اسباب خوشی دا جے کر ہو بھی جاوے حاضر
ہو بےخوف کریں سب ضائع اِکسے راتیں سر پر

ورنہ باشد ایں میسّر اے گدا
تا بحسر باشی ازیں غم مبتلا

جیکر حاصل ہوون ناہیں ایہہ مراداں کچیاں
ایسے غم وچہ فجر لیاویں بھل جاون سب سچیاں

گر نیابی دست خونِ دل خوری
عصمت بی بی بود بے چادری

باہجھ انہاندے خون جگر دا کھاویں تے کرلاویں
کی ہن عزّت رہ گئی میری ڈھل نے وچہ لیاویں

چوں نداری شرم اے پیماں شکن
باز مے خواہی مرادِ خویشتن

اے اوبے وفا نہ آوے شرم تینوں اک ذرّہ
منگیں پھر نفسانی گلاں کرکے جیوڑا تھوڑا

عمر با خامی طمع سر می بری
بلکہ از ابلیس ملعوں کمتری

خام خیالاں اندر اینویں عمر گذاریں ساری
شیطان نالوں گھٹ کے ناہیں تیری نفس اُڈاری

نفس بدکردار چوں تو سگ پلید
دست ایمانت بدنداں بس گزید

کُتّے وانگر نفس تیرا ہے بدکردار حرامی
اس نے ہتھ ایمان تیرے دے وڈھے ہین تمامی

شہوت و خواب و خورش داری مدام
از عبادت کاہلی و ناتمام

کھانا، پینا، سونا، شہوت ایہو نوں کم اُپائے
وچہ عبادت غفلت پوری کی تیتھوں بن آئے

جہل خرداری تو اے بیہودہ گرد
آنچہ تو کردی کجے شیطاں نکرد

کھوتے وانگر جہل تیرے وچہ بیہودہ خردارا
تیرے جیہا کیتا ناہیں شیطاں نے کم ماڑا

یافت تعلیم از تو شیطاں مکر و ریو ۔۔۔ از تو آموزند بازی طفل و دیو

مکر فریب سکھائے توہیں ابلیسے نوں آکے
ہور شطونگڑے اَج کل سِکھن تیرے کولوں جا کے

مکر و تلبیس از تو شیطاں میخورد ۔۔۔ ہر زماں صد بستہ بستہ میبرد

تیرے مکر فریباں اندر شیطاں دھوکھا کھاوے
دَم دَم اندر سو سو واری تعلیماں آپاوے

نفس کافر تا بود ہمراہ تو ۔۔۔ آتش دوزخ بود جایگاہ تو

جَد تک کافر نفس کمینہ یار ہووے گا تیرا
دوزخ دی اگ جان تیری نوں ساڑے گی پا پھیرا

جیفہ مُردار داری سرنوشت ۔۔۔ سگ صفت زاں داری اے آدم سرشت

جُوں مُردار رکھیں تو اپنی اصل حقیقت ساری
تاہئیں کُتّے وانگر ہوئی تیری خُو پیاری

بہر لقمہ اے سگِ مُردار خو ۔۔۔ مے دَوَد صحرا بہ صحرا کو بکو

اے مردار کمینے کُتّے اک لُقمے دے کارن
گلی گلی تے دَر دَر ڈھونڈیں لوک تینوں دُرکارن

خوار میگردی زبہرِ آب و ناں ۔۔۔ در پے سگ تا بکے باشی دواں

خوار حیران پھریں توں کد تک کارن روٹی پانی
کُتّے وانگر کد تک پھر پھر پاویں گا حیرانی +

ہمرہاں رفتند بیکس ماندۂ ۔۔۔ ہمچو لنگا لنگ و اپس ماندۂ

گذر گئے نہ مُڑ گھر آئے سنگی ساتھی تیرے
عاجز تے ناچیز نکمّاں رہ گیوں اِک پچھیرے

فکر رفتن کن کہ آید پلنگ　　تا بکے بنشینی اے مغلوب ننگ

کر کجھ فکر چلن دا جلدی آیا ویلا تیرا
کدتک رہسیں اندر جگ دے پا دنیا دا جھیڑا

خواب آید چوں ترا اے بے حیا　　چوں پلنگ مرگ داری در قفا

اے بے شرماں کیکر نیندر آوے تیرے تائیں
پچھے تیرے موت تیری دا چیترا لگا سائیں

باش کز بہر عدم خیزد نہنگ　　تا قیامت خسپی اندر گور تنگ

ہوشیار کھڑے گا تینوں بحر فناہ وچہ پھڑ کے
تیک قیامت قبرے اندر سووینگا توں مر کے

تا ترا فرصت بود کارے بساز　　اسپ تازی زیں کن و بازی بباز

جدتک موقع لبھدا تینوں کر لے اپنا حیلا
کس گھوڑا اسپدان عشق وچہ ہو کے چھیل چھبیلا

رو کہ در ملک بقا سلطاں شوی　　ناظر و منظور آں جاناں شوی

چل شتابی ملک بقا وچہ تاں توں پاویں شاہی
حاضر تے منظور ہووے گا وچہ دربار الٰہی

عاشقاں را تاج شاہی بر سر است　　سلطنتے ہمدم لبالب ساغر است

شاہنشاہی دا تاج سرے تے عاشق لوکاں پایا
یار موافق ساقی بھر بھر پیالہ ہتھ پھڑایا

ہر کہ او از کید نفس خویش رست　　عاقبت بر کرسئے مسند نشست

جو نفسانی قیدوں چھٹ کے چلیا دل سچ دے
آخر کار اوہ مقصد پا کے بیٹھا وچہ امن دے

اے شرف نشنیدۂ سالک چہ گفت | گریہ کرد ایں بیت را با سوز گفت

اے شرف توں سُنیا ناہیں کی سالک فرمایا
رو رو سوز دلے تھیں اُس نے ظاہر آکھ سُنایا

چشم بند و گوش بند و لب بہ بند | گر نہ بینی سرّ حق بر ما بخند

اکھیاں کنّاں، ہونٹھاں تائیں ویکھ ذرا بند کر کے
جے نہ لبھے راز الٰہی ماریں مینوں پھڑ کے

زہد و تقوے چیست اے اہل جنوں | بہر شہرت میکنی سر را نگوں

ایہ نہیں زہد ریاضت تقوے اے بندے سودائی
اُلٹا ہو کے کریں عبادت تاں ہووے وڈیائی

سر کنی پائین و بالا پا کنی | از ریاضت خلق را شیدا کنی

سر تھلّے پیر اُتے کر کے لوکاں نوں دکھلاویں
جیہی عبادت کر کے لوکی پچھّے اپنے لاویں

ہمچوں مجنوں عشق داری در مجاز | ہمچو لیلے رُخ نمائی در نیاز

چلّیاں اندر مجنوں ہوویں اندر عشق مجازی
لیلے وانگر مُنہ چا کاویں بن کے پاک نمازی

گاہ چوں شیریں خوری خون جگر | گہ زنی چوں کوہ کن تیشہ بسر

کدئیں شیریں وانگر اپنا خون جگر دا کھاویں
جیوں فرہاد کدے توں تیشہ مارکے تی نہاویں

اے حقیقت داں گذر کن از مجاز | چند باشی در مقام حرص و آز

چھڈیں کھیڈ مجازی تے چل مُلک حقیقت چلئے
کد تک مُلک فنا دے اندر حرص ہوا وچ رُلئے

چند چینی لالہ و نسرین و زرد　　چند بینی رنگ سرخ و سبز و زرد

چنبہ تے گل لالہ ہور گلاب کدوں تک رہسن +
سبز سرخ تے چٹے پیلے کد تک نظری آسن +

چند در کثرت نمائی خویش را　　یک زماں در خانۂ وحدت بیا

کد تک وچ لوکائی اپنا شان گمان دکھاویں
آ اِک ساعت وحدت اندر اصلی مطلب پاویں

آشنا شو آنچناں با یارِ خویش　　تا کہ خود را گم کنی از کارِ خویش

جیہا نال سجن دے ہو جا رَل مِل اک اکارا +
اپنا آپ نہ نظری آوے ماہی اندر یارا +

تا توئی کے یار گردد یارِ تو　　چوں نباشی یار باشد یارِ تو

جد تک آپے ہوسیں دلبر یار نہ تیرا بنسی +
جد توں آپ نہ رہسیں اوہا اکو تینوں لبھسی ؂

یارب از سودائے خود دل ریش دار　　زندہ را مردہ بعشق خویش دار

پھوک اپنا عشقوں یارب زخمی کر دل میرا
کر مردہ وچ عشق اپنے دے ایہ دل زندہ جہڑا

آنچناں با خود بگرداں آشنا　　تا نگردم یک زماں از تو جدا

جیہا سنگی کرنوں اپنا یارب میرے تائیں +
اِک دم تیرے کولوں ناہیں جاواں ہور کتھائیں

سوئے خویشم ہر کہ رہ گم کردہ ام　　زندۂ جاوید گرداں مردہ ام

کھڑا اپنے ول مینوں جو میں راہ بھلایا تیرا +
میت میری نوں کر زندہ با شفقت دا پھیرا +

زندہ گرداں ایں دلِ پژمردہ را | زندہ کن با عشقِ جاناں مردہ را

کرُ بابا ہو یا جیوڑا میرا کر تازہ ہن آ کے
عشق حیاتی بخش اسائیں یا رب لطف کما کے

ہر دے کز عشق جانے یافتہ | تا ابد روح روانے یافتہ

جہڑے کہڑے دل نے ایتھے پائی عشق حیاتی
ایتھے اوتھے نیڑے اُس دے آئی نہیں مماتی

بر دلِ ہر کس کہ نورِ عشق تافت | خویش را با جانِ جاناں زندہ یافت

نورِ محبّت عشق الٰہی جس دل اُتّے آیا
اپنے تائیں نال سجن دے زندہ اُس نے پایا

اے خوشا آں دل عشق بروئے نقش بست | خاتمِ دل کند در روئے نقش بست

سُبحان اللہ ڈاہڈا جیوڑا جس نے عشق کمایا
وانگ مُہر دے لے نے نقشہ ذاتی اُس کھدوایا

دل کہ بر دلبر رسد از ساز عشق | جاں کہ بر جاناں دہد آوازِ عشق

دل اوہا جو نال سجن دے عشق کمائی رل جاوے
اوہا جان جو تار عشقے دی دلبر کول وجاوے

دل ز ساز دلبری عشقت دہد | عشق کو تا جامۂ ہستی درد

آتش عشق مچے گی تاں جے دل دلبر سنگ رلسی
تے جد عشق مچے گا جامہ ہستی دا اسٹر بل سی

عشق کو بے بال و پر طیراں کند | عشق کو در لامکاں جولاں کند

عشق کتھے جو بابجھ پرانے جاوے مار اُڈاری
تے جا لامکانی بیٹھے اندر اِکسے تاری

عشق کو تا تاجِ سُلطانی نہد ۔۔۔ عشق کو مُلکِ سلیمانی دہد

کِتھے ہے اوہ عشق جو رکھے سرتے تاج شہانہ
مُلک سلیماں بخشے جہڑا کتھے اوہ مستانہ

عشق کو تا چشمِ دل بینا کُند ۔۔۔ عشق کو تا سینہ پُر سودا کُند

کِتھے عشق دلے نوں جہڑا نوری کرد کھلائے
کِتھے عشق جو سینے اندر ساز تے سوز وجائے

عشق کو تا عقل را زایل کند ۔۔۔ عشق کو تا عقلِ را حاصل کند

کِتھے عشق جو عقل ہوراندی غرق کرے چا بیڑی
تے اوہ عشق کتھے جو لیاوے کُل عقل دُھیڑی

عشق کو تا جامِ مدہوشی دہد ۔۔۔ عِشق باید تا فراموشی دہد

کِتھے عشق پلاوے آکے بادہ مستی والا
آ عشقا تا بھُل چُک جاوے کُل دُنیا دا چالا

عشق دہ تا بے خبر سازد مرا ۔۔۔ بادہ گو بے پا و سرسازد مرا

دِہ اِک جام عشقے دا تا بیہوش کرے چا مینوں۔
بیہودہ سر پیروں ننگا لبھدا پھر دا تینوں۔

عشق باید تا دہد جامِ شراب ۔۔۔ عشق سازد ساغرے آفتاب

چاہئے عشق پلاوے جہڑا جام شراب نیارا
سُورج تائیں جام بناوے عشقے دا ایہ کارا

بادۂ عشق از غمِ جانانہ است ۔۔۔ ہر کہ خود از خویشتن بیگانہ است

عشقے والا پیالہ اکثر غم دلبر چہ‌ل دا
اپنا آپ بھُلاوے جہڑا سنگ اوسے دے رل دا

عشق گو تا حالت مستاں دہد ۔ عشق گو جام از کف جاناں دہد

کتھے عشق جو مستاں وانگر میرا حال بناوے
کتھے عشق جو دلبر کولوں جام شراب دلاوے

اے خوش آنکہ کو رہاند از خودی ۔ صاف گرداند ز نیکی و بدی

واہ واہ شراب خودی نہیں جو دل صاف بناوے
نیکی بدی محبت باہجوں کدھرے نظر نہ آوے

ہیچ میدانی کہ اصل عشق چیست ۔ عشق را از حسن جاناں نزد کیست

کی ہے جڑ بنیاد عشق دی تینوں خبر کائی ✤
حسن سجن تھیں پیدا ہویا آکے عشق الٰہی ✤

حسن جاناں چوں نظر در خویش کرد ۔ گشت شیدا عشق را در پیش کرد

اپنے آپ تائیں جد ڈٹھا دلبر نظر اٹھا کے
عاشق ہویا نام عشقے دا پیدا ہویا آکے

عشق چوں جبریل در معراج حسن ۔ بر سر عاشق نہد صد تاج حسن

وانگر جبرائیل عشق ہے وچہ معراج حسن دے
عاشق دے سر اُتے رکھے سو سو تاج حسن دے

عاشق و معشوق گردند ہر دو یک ۔ ہم تو ئی معشوق عاشق بے شک

عاشق تے معشوق ہو جاندے اکو ذات نورانی
توں آپے معشوق تے عاشق شک نہ ذرہ جانی

اے کہ گشتی واقف از اسرار عشق ۔ نہ قدم مردانہ اندر کار عشق

اندر راز عشقے دے ہوویں جے توں واقف کامل
ہو مردانہ عشقے اندر رہو جا مرداں شامل

سر بر آور زیر پائے عشق نہ — بعد ازاں سر ہوائے عشق نہ

عشقے دے پیراں وچہ سِر نُوں رکھ ہوکے مردانہ
اِس تھیں پچھے عشق کما کے بن جا مرد دیوانہ

عشق بازی نیست کار بوالہوس — خام طبعاں حاضر اندر ہمچوں مگس

عشق کمانا رن وچہ جانا کم نہیں ناداناں
مکھیاں وانگر اُڈ اُڈ آوے جھٹرا مرد ایاناں

گر کنی جاں را تو بر جاناں نثار — در عوض یک جان دہد صد جان نگار

جے توں دلبر اُتے اپنی جان کریں قربانی
اک دے بدلے سو سو تینوں دیوے گا زندگانی

کشتگان عشق را جان دگر — ہر زماں از غیب احسان دگر

عِشق شہیداں تائیں ملدی دم دم نویں جوانی
غیبوں ہر ہر ساعت اندر سو تحفہ احسانی

تا توانی اے دلا در عشق کوش — ایں حکایت را از عاشق دار گوش

جنھوں تاکر ہووے ایتھے عشق کماویں مردا
یاد رکھیں گل میری جو میں تیرے اگے کردا

اے خنک جانے کہ خود را باختہ — سوختہ خود را و باحق ساختہ

واہ اوہ جان مبارک جس نے سر تن کھیڈ ونجایا
سڑ بل ساہ ہو اپنے تائیں رب دے نال ملایا

خرم آنکس کہ قمار عشق باخت — خویش را بسپرد با جاناں بساخت

خوش اوہ دل جس دلبر کارن عشقے بازی لائی
رل کے نال سجن دے اپنی جان عزیز گنوائی

همّتِ پروانہ بیں اے بیخبر | سوز چوں پروانہ تا یابی خبر +

ہمّت ویکھ ذرا بے خبرا پروانے دی آ کے
جے سڑ جاویں جوں پروانہ واقف ہوویں جا کے

سوختن چوں پروانہ ہمرنگ دوست | گشت محرم چنگ زد در چنگ دوست

سڑ بل کے پروانہ جس دم سنگ سجن دے رلیا
واقف ہویا سنگی ہو کے نال سجن دے چلیا

در محبت تا نسوزی بال و پر | کے شوی ہمرنگ آتش بے خبر

جد تک سڑ بل ساہ اپنی نہ اندر عشق اڈا دیں
کی کر اندر ذات سجن دے اپنا آپ رلا دیں

سوز چوں پروانہ در جسمِ قفس | تا شوی با جاں جاناں ہم نفس +

بھانبڑ فرقت بال دلے وچہ ساڑیں اپنے تائیں
تا توں واقف راز سجن دا پورا ہوویں سائیں

زہد و تقوٰے چیست اے عالیجناب | بر مرادِ خود نگشتن کامیاب

کی ہے زہد ریاضت تقوے دساں میں سمجھا کے
کدیں مراد اپنی نہ دینی دل نوں وچ وجا کے

یک زماں خوش دل نباشی در جہاں | وارہی فارغ شوی زاین و آں

اک دم عیش مناویں ناہیں اندر دنیا فانی +
دل اپنے نوں وہلا رکھنا زہد ایسے نوں جانی +

دل بدستِ غم چنیں داری گرو | شادئیے ظالم نیرزد نیم جو

غم ماہی وچہ دل نوں رکھیں جیہا گہنے پا کے
ادھے جو بدلے نہ بھاوے عیش جہاناں آ کے

دل بود در هر دو عالم بے نیاز | بگذر از روے حقیقت از مجاز

دو جگ ہتھوں دل تیرے نوں ہووے بے پرواہی
چھڈ ظاہر چل باطن اندر پاویں ذات الٰہی

اے دریغا عمر تو رفتہ بخواب | اندکے ماند است دریاب

اے افسوس گئی لنگھ ساری ستیاں عمر پیاری
سمجھ ذرا ہن کر کجھ حاصل تھوڑی رہی بیچاری

عمر تو باشد مثال آب جو | آب رفتہ باز کے آید بجو

وانگر پانی نہر اسانوں عمر پیاری جاپے
وگ وگ جو لنگھ جاوے پانی مڑ نہ آوے آپے

در جہاں چوں چند روزی مہماں | ایں جہاں را بر مثال خواب داں

بندہ ہے مہمان دناں دا اندر ایس جہانے
خواب مثال پچھان اس جگ نوں اے محبوب یگانے

خلق را بیں لعبتان نقش خواب | چشم چوں برہم زنی بینی خراب

وانگر پتلیاں نیند ربھریاں ایہ لوکائی ساری
اک دن وچہ پلکارے ببھسن اندر خواری زاری

ہر چہ مے بینی بگرداب جہاں | چوں حباب از چشم تو گردد نہاں

گھمن گھیر جہاناں اندر جو کجھ نظری آوے
بلبلے وانگر اک دن نظروں چھپ لک جاوے

غافلی از کردہائے خویشتن | نفس را با تیغ لا گردن بزن

کرنی بھرنی اپنی ہوندی توں کیوں چپ اٹھایا
پھڑ تلوار فنا دی وڈھ ایہ نفس لعین پرایا

دل مکن از فکر باطلہا سیاہ ‌ ‌ ‌ از خدا غیر از خدا دیگر مخواہ

باطل فکر دلیلوں نہ کر دل اپنے نوں کالا +
اللہ تھیں منگ اللہ تائیں ہوویں بہت سوکھالا

چون زبان گویاست از تن مو بمو ‌ ‌ ‌ مو بمو ذکر خدا را نیز گو

لوں لوں وچہ زباناں تیرے قدرت نال الٰہی
کرتوں یاد خدادی اے دل لوں لوں اندر بھائی

دل مدہ با دلبران بے وفا ‌ ‌ ‌ زانکہ دارند شیوۂ جور و جفا

دنیا دے محبوباں تائیں دل نہ دیویں جا کے
ظلمے باجھ نہ طور انہاندا ڈٹھا ایں آزما کے

از جہاں مہر و وفا معدوم شد ‌ ‌ ‌ حال مردم یک بیک معلوم شد

مہر محبت عہد وفائی نظر نہ آوے کائی
ثابت ہویا ہر دل بیتوں ایہا حال لوکائی

آشنائی ہا برافتاد از جہاں ‌ ‌ ‌ شرم شستہ شد ز چشم مردماں

جگ وچہ الفت والا کدھرے نام نشان نہ رہیا
آدمیاں دیاں اکھیاں وچوں شرم حیا اٹھ گیا

اے دریغا وضع نیکاں شد بدل ‌ ‌ ‌ در دیار حکم افتاد خلل

نیکاں دی پاکیزہ صورت کدھرے نظر نہ آوے
اندر ملک احکام الٰہی امر نہ منیا جاوے

قحط افتادہ است در ملک سخا ‌ ‌ ‌ خشک گشتہ مزرع مہر و وفا

قحط پیا وچہ ملک سخاوت رہیا کرم نہ کوئی
کھیتی مہر وفادی جھڑی سک کے نیلا ہوئی

تیغ ممسک شد بہ احساں بد   ہمچو عنقا ہمت از عالم پرید

بخل بخیلاں جڑھ تھیں ڈھیا رُکھ احسان کرم دا
کوئی صاحب دل نہ لبھدا عنقا وانگر مردا +

ہمت رفت است از شاہ و گدا   منعماں گشتند گدائے بینوا

شاہاں اتے فقیراں وچوں ہمت اُٹھ سدھائی
دولت مند ہوے سب منگتے وقت نہ رہیا کائی

ہمتے برخاست از صاحبدلاں   دارم از دستِ زمانہ صد فغاں +

اہل دلاں دے دل تھیں اُڈیا فاقہ صبر صبوری
اے دل شور دُہائی غوغا کتھے خلقت نوری

این نشانہا قیامت شد پدید   تا قیامت در جہاں گرد و بدید

ایہ نشان قیامت والے ظاہر ہوئے آ کے
تاں قیامت نیک نہ رہسی اک بھی بندہ جا کے

برکت از کشت و زراعت گشت کم   قامت جود و سخاوت گشت خم

باغ زراعتاں وچوں برکت ساری گئی گنواتی
قد سخاوت ڈِنگا ہویا پوری ہوئی حیاتی

رحم از دلہائے مردم شد نہاں   سختئے پیدا شدہ در دلہاں

وچہ لوکائی رحم نہ رہیا خلل دلاں وچہ پیا
ہویا ظلم ستم دا شیوہ اوہ ویلا اڈ گیا

خلق نیکو شد ز عالم ناپدید   طبع مردم سگ صفت گشتہ پلید

خُلق محبت نیکی جگ تھیں ساری ہوئی فانی
خو خلقت دی کتے وانگر ہوئی میرے جانی

مہر کم شد از دل فرزند و زن — فتنہ برپا گشت از دہر کہن +

عورت تے فرزنداں دے دل مہر نہ لبھسی کائی
فتنے پیدا ہوئے جگ وچ آیا وقت جدائی

چوں جہاں برخاست عالم گشت تنگ — دختراں با مادراں دارند جنگ

وہم خیال دلیلاں وڈیاں تنگ ہوئے دل لوکاں
ماواں دھیاں کرن لڑائی کر کر نوکاں ٹوکاں

نیست مہرے در دل ہر خاص و عام — پس میفگن خویش را در بند دام

خاصاں عاماں لوکاں دے دل مہر محبت ناہیں
اے دل اپنے تائیں اندر پھائی نہ پیجائیں

چوں عدم شد دانہ مہر و وفا — پس مرو در دام چوں مرغ ہوا

دانہ مہر وفا دا ہویا جد نابود پیارے
پنکھی وانگر نہ جاہ اڈ اڈ پھائی وچ دوبارے

بند بگسل دام را برہم بزن — آشیان حرص را آتش فگن

توڑ غرور مکر دی پھاہی دل تائیں سمجھا کے
حرص ہوا دے آہلنے تائیں ساڑ ہوا تا لا کے

جز خدا کس نیست جز تو مہرباں — دل مدہ غیر از خداوند جہاں

باہجھ خدا دے کوئی ناہیں سنگی ساتھی تیرا
اللہ باجھوں نال لوکائی نہ رکھ ایڈ بکھیڑا

شکر نعمت کن کہ آں رب العباد — داد بر تو آنچہ مے بایست داد

صبر شکر کر جو کجھ تیرے لائق آیا سائیں
کی تھوڑا کی بہتا رب نے بخشیا تیرے تائیں

چشم دادہ گوش و بینی ہم زباں | بر تو روشن کرد اسرار نہاں

اکھیاں نک زبان اُس دتے سُننے نوں کن یارا
راز نیاز اسرار پوشیدہ کیتے چا اشکارا

غافلی از یار خود لے بے خبر | چند باشی بے خبر چوں گاؤ خر

پر بے خبر اخبر نہ تینوں ہرگز دلبر والی
وانگ حیواناں کدتک رہسی بیخبری بے حالی

نیستی آگاہ از لطفِ خدا | ہمچو عاشق ہر زباں بند ترا

لطف الٰہی تیرے تائیں ہرگز نظر نہ آوے
عاشقاں وانگر تیرے اُتے مولا جھاتیاں پاوے

مہرباں ہم شد چو معشوقِ مجاز | گر نہ بیند جانبِ عاشق نیاز

دیکھ معشوق مجازی بھی وچہ جگ دے لطف اٹھاوے
کر کر نخرے عاشق دیول چوری جھاتیاں پاوے

عاشق صادق کند جاں را فدا | مرحبا بر عاشقاں صد مرحبا

عاشق ہو قربان سجن توں خاک اندر رلجاواں
سو سو لکھ مبارک لوکو جہڑے عشق کماواں

طالبے کو در پئے جاناں رود | چشم گرد در دے جاناں بنگرد

طالب اُسنوں آکھن جہڑا یار پچھے مر جاوے
نظر نہ چکّے مکھڑے اُتوں جیہی تاڑی لاوے

گر ترا از عشق او باشد خبر | از تو مشتاق است او مشتاق تر

جیکر تینوں عشق اُس دے دی ہووے خبر چنگیری
تیرے نالوں ودھ کے اُسدے دل وچہ الفت تیری

گر ترا چشمِ محبّت وا شود
بر تو آں معشوق خورشید اشود

کھُلّیگی جد عشق ماہی وچ تیری اَکھ نورانی +
تیرے اُتّے آپے ہوسی عاشق یار گمانی

با تو نزدیک است اے جانِ جہاں
ہمچو جاں است و ز تو آنجاناں نہاں

تیرے نالوں وِدھ کے نیڑے اوہ محبوب پیارا
وانگر جان تیرے وچ بیٹھا ہو کے اک اکارا

چوں تو داری چشمِ احول اے پسر
کے در آید روے جاناں در نظر

بھینگی اَکھ ہووے جد تیری اے بے عقل کمینے
کد اوہ نظری آوے تینوں اندر وہمی سینے

ایں حجاب از تست اے محجوب من
بے حجاب است ورنہ آں محبوب من

اپنا ہی ایہ پردہ تینوں اَگّے تیرے آوے
نہیں تے اوس سجن تے پردہ ذرّہ نظر نہ آوے

پیش مُردن میر اے نیکو سیر
جاں بجاناں دہ ز حالِ خود گذر

مرنے کولوں اَگّے مَر جا اے او بندے نوری
دیکے جان سجن نوں چھڈ دے ایہ حالت مفروری

گر بمعشوقے تو از خود جاں دہی
قالبِ خود را کنی از جاں تہی

جے معشوق منگی دیسیں اکثر جان پیاری
بیشک قالب اپنا کرسیں خالی اندر یاری

در تو گردد جانِ جاناں جلوہ گر
خویش را با چشمِ معشوقے نگر

تاں دِل تیرے اندر دلبر آ کے چمکاں مارے
ہوویں پھیر معشوق زمانہ جان تیری توں وارے

عارفے گفت است از روے عتاب | گوش میکن این سمتار ا بیاب

نال جلالت عارف کامل ویکھ ایسا فرمایا
کرکے ہوش سمجھ ایہ نکتہ پاویں روپ سوایا

مکرر

مہرباں ہم شد چو معشوق مجاز | گر نہ بسپند جانب عاشق نیاز

ویکھ معشوق مجازی بھی وچ جگ دے لطف کماوے
کر کر نخرے عاشق دے دل چھری چھاتیاں پاوے

گر ندار ی شادئے از وصل یار | خیز بر خود ماتم ہجراں بدار

عیش وصال سجن دے جیکر تیرے تائیں ناہیں
چھڈ ایہ ہجر وچھوڑا کوئی لوڑ نہیں تدھ تائیں

اے شرف تا چند گردی دور دور | قطع منزلہا بکن اے بجفو

کدتک شرف پھریگا بھوندا اندر دوری وری
کٹکے منزلاں چل اگیرے بن جا یار حضوری

چند پیمائی رہ دور و دراز | چند رفتی از نشیبی بر فراز

کدتک چلسیں لماں پینڈا اے عاشق بیچارے
گھاٹیاں اچیاں نیویاں ٹکن کیکر یار پیارے

یک قدم باشد حریم دوست بس | چند گردی بیخبر اے بوالہوس

قدم اکو درگاہ دلبر دی ہور بیہودہ جھیڑا
پھر پھر جان ونجاویں اینویں عقل نہ سمجھے تیرا

منزل جاناں بود یک گام تو | بادۂ عرفاں بود در جام تو

منزل یار پیارے والی اکو قدم مبارک
وچ پیالے تیرے پایا بادہ رب تبارک

هر نفس دریاد او گامے بزن　　هر زماں از عشق او جامے بزن

دم دم اندر یاد اُس دی رکھیں قدم اُٹھا کے
جام شراب محبت پیویں دم دم اندر جا کے

مولوی قصہ مولوی نشنیدی مگر　　سنگ گر سے بود میکرد ے اثر

سُنیا نہیں کدی توں شاید مولوی معنوی کہیا +
پانی ہو وگ ٹردا پتھر جے سُن لیندا جہیا +

اے کماں از تیر ہا پُر ساختہ　　صید نزدیک تو دُور انداختہ

توں تیراں تھیں بھریا چلّا اے اوہ دلبر میرے
کول شکار رہیا تے ٹر گیوں سٹ تیر اگیرے

از چہ مہجوری و دُوری اے فلاں　　آہ از دستِ تو دارد صد فغاں

کس دے وچھوڑے اے دل توں بیٹھا وچ دُوری
سو افسوس ڈھائی جو توں چھڈ یار حضوری +

اے کماں تیر از تر از و دور تر　　ہمچنیں صیدے بود مہجور تر

تیر کمان تیرا ہے اُس تھیں بہتا دُور دورا ڈا
جیہے شکاروں کیوں نہ آوے ہجر وچھوڑا ڈاہڈا

چشم دل بکشا جمالِ یار بیں　　ہر طرف ہر سُو رخ دلدار بیں

کھول دلے دیاں اکھیاں تے آ ویکھ جمال سجن دا
ہر اک پاسے ڈلہکاں مارے گل خوش رنگ چمن دا

چشم باید تا بہ بیند روئے یار　　جلوہ کرد است در ہر شئے نگار

درشن دلبر کارن چاہیئے اول نوری اکھیاں
دلبر تھائیں تھائیں بیٹھا باتاں جان نہ لکھیاں

نیست پوشیدہ رخ دلدار تو | لیک این نقص است در ابصار تو

کوئی چھپیا ہویا ناہیں نوری مکھ دلبر دا
آپنے اکھیاں تیریاں اندر چھوڑ پیا ہے مردا

گر مٹے کو در تو اے افسردہ دل | رفت ہمچوں خر فرو در آب و گل

کتھے اگ محبت تیری بجھا ہے دل تیرا
کھوتے وانگر چکڑ پھسیا اوہ دل تیرا جھڑا

درد مندے کو کہ درمانش نیافت | کو پریشانی کہ سامانش نیافت

کتھے ہے اوہ دردی جسنوں آتش عشق تپایا
کتھے اوہ حیران پریشاں جس سامان نہ پایا

کیست مشتاقی کہ باشد جاں بلب | از فراق او بود در تاب و تب

کتھڑا ہے اوہ عاشق جس دی جان لباں تے آئی
آتش فرقت اندر ہویا تپ تپ کے سودائی

تا بود این دیو نفست ہمنشیں | کے بود بینا تر اچشم یقیں

جد تک نفس کمینہ تیرا سنگی ساتھی ہووے
نور یقین کدی نہ اندر تیری اکھ کھلووے

چونتو مقدورے نداری فتح باب | گریہ کن تا حشر حیراں خراب

نفس کمینے مارن دی جے تدھ چہ طاقت ناہیں
زار خوار حیران پریشاں روز قیامت تائیں

بود مردے عارف صاحب کمال | حکایت | کوچہ دل بستہ از وہم و خیال

سی اک مرد بہادر عارف کامل اک اکارا
وہم خیالوں کوچہ دل دا بدھا ہویا سارا

بادشاہی کردہ در اقلیمِ دل | بود از ایامِ غفلت منفعل

او پر ملک دلے دے آہا کردا شاہنشاہی
سی شرمندہ جھڑے گذرے دن اندر گمراہی

سالہا کردہ عبادت بے ریا | در دلش نگذشت جز ذکرِ خدا

مدت تاکر باجھ ریا دے کیتی اوس عبادت
یاد خدا بن دل دے اندر گذری نہ اِک ساعت

چوں چنیں بگذشت او را چند سال | خویش را از کاملاں کردہ خیال

ایسے حالت اندر اُسنوں گذرے بہت ورھینے
اپنے تائیں جیاتا اس نے کامل نال یقینے

گفت ہستم نیست کامل در جہاں | چوں عسس ہستیم بر دل پاسباں

آکھن لگا میرے جیہا کامل ہور نہ کوئی +
جیوں کوتوال دلے تے میری چوکی قایم ہوئی

شہوت حرص و ہوس کردیم دور | از تعلّقہا دلم دارد نفور

شہوت حرص ہوا دا ذرہ پھکا رہن نہ دتّا +
دنیا دے تعلق والا مار گوایا پتّا +

ایں تصور کرد چوں مردِ خدا | ناگہاں در گوشِ او آمد ندا

مرد خدا نے دل دے اندر جدا یہ وہم پکایا
غیب الغیبوں کن اس دے چہ ایہہ آوازہ آیا

از تکبّر چوں نظر کردی بخویش | دور افتادی حجاب آمد بہ پیش

جد توں نال تکبّر ڈٹھا دل اپنے ول یارا
دور رہیوں تے پردہ آیا اگے وڈا سارا +

تا نگردد رفع از تو ایں حجاب — کے نہی پا در حریم آں جناب

تیرے اگوں جد تک ایہ نہ دُور ہووے گا پردہ
کیکر وچہ درگاہ مُعلّےٰ قدم رکھینگا مردا +

منفعل شد شیخ از اسرار خویش — شد پریشاں توبہ کرد از کار خویش

سُن کے حکم الٰہی عارف شرمندہ ہو گیا
زار حیران پریشاں ہو کے توبہ دے در پیا

بار بستہ عہد تازہ از خدا + — تا کند در راہ حق جاں را فدا

تازہ عہد بدھا وچہ دل دے مڑ کے نال سجن دے
تاں مُڑ جان کرے قربانی اندر راہ اُسن دے

پاک کن آئینۂ دل از غبار — تا نماید عکس روئے آں نگار

کرنوں صاف دلے دا شیشہ نال صفائی پوری
تاں وچہ دل دے لبھے تینوں سوہنا مکھڑا نوری

آنچہ میخواہد دلت آں حیلہ جو + — نفس تو صد حجت آرد بہر تو

جو کجھ منگے جیوڑا تیرا لے بندے رحمانی
کئی فریب سکھاوے تینوں آ دے نویں نفس شیطانی

گر حرامت میکنی بر خود حلال — میشود تسکین دل با صد خیال

جے حلال حرام کرینگا اُپر اپنے جائے
ہوگ تسلّی دل تیرے دی سو خیال اُٹھائے

چوں مُسلّط بر تو گردد ایں مرض — عدل و انصاف بود بہر غرض

جد ایہ مرض ہوویگی غالب تیرے اُتے بھائی
عدل انصاف کرینگا آپے فرق نہ ہووے کائی

جہد کن با نفس تا عادل شوی | باش منصف تا کہ صاحب دل شوی

کرتوں کوشش نفس اپنے تے تاں توں عدل کماویں
کر انصاف شتابی تا توں صاحب دل ہو جاویں

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات

یا الٰہی چشم بینائی بدہ | در سرم از عشق سودائی بدہ

یا اللہ دے اکھیاں نوری اپنا فضل کما کے
عشقوں کر سودائی مینوں دل دے وہم گنوا کے

آتش افگن در دلم مانند طور | شعلہ برخیزد و گردد زنگ دور

طور وانگر دل میرے اُتے آتش عشق مچائیں
شعلے مار النبے اندر سب زنگار اڈائیں

سالہا شد از تو میخواہم ترا | حاجتم را چوں نمے سازی روا

مدّت گذری تیرے کولوں تینوں منگاں یارا
کر توں ایس مراد مری دا جلدی پار اُتارا +

از لسان الغیب ایں گردد نوید | از در تو کس نگشتہ ناامید

غیبوں نت مسافر تائیں ایہ آوازہ آوے
در تیرے تھیں کدئیں کوئی خالی مول نہ جاوے

ہر کہ بر درگاہ تو رُو آورد + | ناامید از درگہ تو چوں رود

جو کوئی وچہ درگاہ تیری دے آٹے عاجز ہو کے
کیوں اوہ خالی ہتھ مُڑ جاوے در تیرے تھیں بھونکے

ہر کہ آید بر درت اُمید وار ‏ ‏ ‏ شاہدِ مقصود باید در کنار

جو کوئی آوے در تیرے تے نال ہنگ امیداں رکھ کے
سارے مزے محبت والے جاوے ایتھوں چکھ کے

اے خدا اے من بحق مصطفےٰ ‏ ‏ ‏ از طفیل حرمتِ آلِ عبا

صدقے برکت ذات نبی دے نالے شاہ علیؓ دے
برکت عزت آل عبا دے حسنؓ حسینؓ ولی دے

روز محشر دار با آلِ رسولؐ ‏ ‏ ‏ از طفیلِ مقبلاں گرداں قبول

روز قیامت اندر سلے آل رسول اُٹھائیں
برکت مقبولاں دی مینوں اپنے کول لیجائیں

دعائے مترجم

برکت پیر شہباز الٰہی ذاتی نام مبارک
کہندے لوک علی اصغر شاہ خاص صفات تبارک

برکت حضرت شاہ سخی سلطان باہو دی پایا
شاہ عبد الرحمٰن سخی دے جس الایہ واں لایا

برکت حضرت نور حسن دے جو سلطان زمانہ
جس نے اج زمانے کیتا کل عالم دیوانہ

برکت حضرت غوث زمانی محی الدین گیلانی
برکت کل اماماں نبیاں دُور ہووے حیرانی

جو مقبول ربانی سارے میں اُنہاں دا چاکر
بو علی شاہ شرف قلندر آیا تیری خاطر

توں مقبول پیارا رب دا میں پاپی دکھیارا
صدقے عشق نبیؐ دے میرا چا کر پار اُتارا

شاہ کمال الدین غریب مسافر آن ڈگا در تیرے
تیرے باجھوں ایس پاپی دے جھگڑے کون نبیڑے

خاتمہ از کاتب کتاب ہذا

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

نحمدہٗ ونصلی علیٰ رسولہ الکریم

حمد الٰہی نا متناہی وچ حساب نہ آوے
اینہیں مدح رسول اللہ دی لکھن وچ نہ آوے
شان رسول اکرم دا بالا لکھن وچ نہ آوے
وڈا شان حبیب اسے دا بعد خدا دے جانی
مدح خدا دی مدح نبی دی سن اے یار پیار
تابعدار نبی سردار دے تے تابعدار اصحاباں
غوث قطب ابدال تمامی امت سردار والے
فضل الدین تاجر نے اج کل بہت طبع کروایاں
جے میں ہر اک نام لکھاواں بہت طویل ہو جاوے
پر ہر اک کتاب اندر چشمہ فیض کرم دا
وچ تصوف اے کتاباں ویکھیں شوق جو ہووے
انہاں وچوں اک کتاب عجیبہ نظریں آئی
وچ پنجابی ترجمہ کیتا شاہ الدین ولی نے
نالے اصل کتاب بھی اس دے ہے خوشخط لکھائی
کاتب سندا نام پچھانی ہے محبوب نتانا
کرے دعا حق سب دے اندر جو کوئی پڑھے پڑھاوے
خاتمہ نال ایمانے ہووے سبھناں یاراں سندا
وقت نزع دا ڈاہڈا وکھا یارب سچے سائیں
آمین آکھو مل سارے ہون قبول دعائیں

کون کوئی کی طاقت کس نوں ذرا زبان ہلاوے
عاجز بندے نوں کی طاقت صفت خدا فرماوے
جن انسان جے لگن سارے لکھن وچ نہ آوے
شان محمد ربّ نوں معلوم قصہ کوتاہ جانی
مدح خدا دے بندیاں وی اے مدح رسول سہارے
جیکر شوق انہاں دل تیرے ویکھیں پھول کتاباں
پی کے جام محبت والا ہوئے سب متوالے
تے کرواکے ترجمے اردو سب خوشخط لکھوایاں
نازک طبع ملول ہووے مت لماں ڈٹھ کر چھوڑے
ٹھاٹھاں مارے وانگ سمندر بندیاں عرب عجم دا
موتی دریا وحدت والے چن چن ہار پروئے
مثنوی شاہ بو علی قلندر پر اسرار الٰہی
نظمے وچ پروئے موتی واہ وا خوب صفی نے
نظم پنجابی پڑھنے والے شک نہ ہوسے ائی
عالم نال ملائیں اس دے ایمن آباد ٹکانا
ناظم کاتب تاجر اتے رحم خدا فرماوے
وچ درگاہ خداوند عالم عرض کرے ایہ بندا
ایسے نازک وقت یا مولا شکل حبیب دکھائیں
برکت کلمے پاک محمد لگے سچے سائیں

آمین ثم آمین ۔ وصلی اللہ تعالیٰ علیٰ رسولہ خیر خلقہ محمد وآلہ واصحابہ اجمعین برحمتک یا ارحم الراحمین ✱

اردو ترجمہ مکتوبات شریف

امام ربانی مجدد الف ثانی شیخ احمد فاروقی سرہندی

مع مفصل سوانح عمری

کون شخص ہے جو مجدد صاحب رحمۃ اللہ علیہ کے نام نامی و اسم گرامی سے واقف نہ ہو۔ یہ آپکا مجموعہ مکتوبات ہے جو آپ نے وقتاً فوقتاً اپنے پیر دستگیر حضرت باقی باللہ قدس سرہ کی خدمت میں اور نیز دیگر احباب کی طرف ارقام فرمائے تھے۔ اور جنکی تلاش و جستجو میں مدت مدید عرصہ بعید سے طالبان مولے عموماً اور حلقہ بگوشان سرکار عالیہ نقشبندیہ خصوصاً حیران اور سرگرداں پھرتے تھے۔ چونکہ یہ گنجینہ اسرار معانی نہایت دقیق و عمیق فارسی زبان میں ہر ادنے و اعلے کی فہمید سے قاصر تھا۔ لہٰذا ہم خادمان فقرا نے بپاس خاطر ہر چہار سلاسل عالیہ و حلقہ بگوشان خاندان عالیہ نقشبندیہ کے لئے بصرف زر کثیر اردو ترجمہ کرا کر نہایت خوشخط اعلے درجہ کے کاغذ پر طبع کرائے گئے ہیں جنکو خرید کر ہر ایک طالب مولے بیساختہ یہ شعر اپنی زبان سے ورد کریگا ؎

جاں چند دادم جاں خریدم   بنام ایزد عجب ارزاں خریدم

قیمت

دفتر اول بابے   دفتر دوم ۸/عہ   دفتر سوم ۱۲/عہ

سوانح عمری علیحدہ بھی مل سکتی ہے قیمت ۸/

المشتہران
ملک فضل الدین ملک چنن الدین ملک تاج الدین ککے زئی تاجران کتب قومی
منزل نقشبندیہ کوچہ ککے زئیاں بازار کشمیری لاہور